

TURNUL DE VEGHERE

est un
pământul
Jehova

"Și vor ști că eu sunt Jehova"

-Ezekiel 35:15.

ANUL XXV

1947

Nr. 14

CONȚINUTUL

Obieci și răsvrătire împotriva lui Dimaezeu	211
Cazuri de ocărire și răsvrătire de mai de mult și de care se mai pot aștepta	212
Babilonul sistemul mamă	213
Statul Apostolului despre căsătorie	213
Procedare bună și mai bună	217
Libertate de a te căsători în Domnul	218
Unitate și Pace	219
Pentru unitate internațională	221
Tintă comună	222
Texte și comentarii	224

© W.T.B. & T.S.

VOI SUNTEȚI MARTORII MEI. ZICE JEHOVA, CĂ EU SUNT DUMNEZEU" ISAIA 43:12

Apare bilunar în Editura
ASOCIAȚIEI MARTORII LUI IEHOVA DIN ROMÂNIA

Persoană juridică morală

București 2. Str. Basarabia No. 38

Redactată și publicată de către:

WATCH TOWER BIBLE AND TRACT SOCIETY

117, Adams Street — Brooklyn 1. N. Y., U. S. A.

Funcționari:

N. H. KNORR, Președinte

GRANT SUITER, Secretar

(Urmare din pag. 224)

24 Octombrie

Eu sunt ușa oțlor. — Ioan 10:7.

Oile intră în staul pentru a fi în siguranță. Ele nu numai că au îngrădirea împrejmuitoare drept o ocrotire, dar au deosemena prezența Păstorului lor la locul cel mai vital, la intrarea ușii. Deasupra și împrejurul lor ei au paza Păstorului divin Iehova Dumnezeu, pe care Păstorul îl reprezintă. În două privințe este Christos Isus „ușa”. Nimeni nu poate intra în moștenirea împărăției legământului abraamic decât prin El, ca adevărata Sămânță a lui Abraam. (Ioan 14:6) Numai în numele Lui și în unire cu El ca urmaș credincios și frate spiritual consacrat al Său poate cineva să intre în privilegiile Împărăției, atât acele de pe pământ, cât și cele din cer. El este de asemenea ușa întrucât El este Exemplul credincios și numai urmându-L pe El și fiind făcut asemenea chipului Lui de credincioșie sub suferințe chiar până la moarte, poate cineva intra în binecuvântările și privilegiile Împărăției legământului abraamic. W 15.5

25 Octombrie

De aceea ne și stlim să-I fim plăcuți, fie că rămânem acasă, fie că suntem departe de casă. — 2 Cor. 5:9.

Acesta ar trebui să fie scopul vieții creștinilor, cari au credință în lucrurile cari nu se văd. Când vor fi îmbrăcați cu „căldrea lui Dumnezeu, o casă care nu este făcută de mâni, eternă în ceruri”, creștinii înviați vor fi în stare să placă Domnului în mod perfect. Totuși există mângâiere în cugetul că, chiar acum pe pământ, în timp ce sunt acasă în trup și departe de Domnul și Capul lor, creștinii pot să l placă, adică, dacă ei își fac de scop al lor să facă aceasta. Făcând aceasta, ei nu vor avea slăbiciune de a încerca să placă oamenilor lumii, nici să se conformeze acestei lumi egolste, pe care Domnul lor va sdrobi-o în buc și în curând, în viitoarea bătălie a Armagedonului. Ținta lor hotărâtă va fi să urmeze exemplul apostolilor, cari ziceau: „Trebuie să ascultăm de Dumnezeu, mai de grabă decât de oameni.” W 15. 4

26 Octombrie

Nu numiți conspirație tot ce numește poporul acesta conspirație; și nu vă temeți de ce se teme ei, nici nu vă speriați! Sfințiți însă pe Iehova al oștrilor. De El să vă temeți și să vă înfricoșați — Isa. 8:12-13, A. S. V.

Peste tot auzim pe poporul creștinătății vorbind în favoarea conspirației de după războiu, această creatură a Ligii Națiunilor, care a leșit acum din groapa fără fund, în care a fost aruncată de cel de al doilea războiu mondial. Nu există nicio comunitate între această putere mondială asiriană modernă și între împărăția legământului lui Iehova cu Christosul Său. Martorii Săi nu se vor teme și nu vor pleda în favoarea ei. Sub nici o constrângere ei nu se vor alătura poporului și să zică: „O conspirație”, El îau poziție și se declară de partea și în favoarea Guvernului teocratic a lui Iehova, prin Moștenitorul Său al legământului pentru Împărăție, Iehova al oștrilor este teama lor și nu o. meni sau diavol”. El este acela pe care el îl sfințesc în inimile și mințile lor, ca Acela de care trebuie să se teamă. W 15.16.

27 Octombrie

Să nu vă poartiviți chipulul veacului acestuia, ci să vă prefaceți, prin înnoțrea minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută și desăvârșită. — Rom. 12:2.

Numai având o astfel de minte înnoită și transformată prin cunoștința și înțelegerea cuvântului lui Dumnezeu, putem noi să fim martori activi pentru Dumnezeu. Numai atunci putem noi să tacem o convenită impresie asupra oamenilor cinștii, cari au ajuns la convingerea că religia este goală și nesatisfăcătoare. Pregătindu-ne să predicăm și să propovăduim mesajul de mângâiere a lui Dumnezeu tuturor națiunilor, noi trebuie să consultăm cartea Sa a adevărului și trebuie să ne facem de scop al nostru să dăm numai cuvântul Său, mesajul Său,

răspunsul Său, la toate chestiunile pline de nedumerire în aceste timpuri critice. „Planurile pe cari le face inima atârna de om, dar răspunsul pe care-l dă gura, vine dela Domnul.” (Prov. 16:1). Ca unui ca acela cari nu dorim să vorbim nimic altceva decât adevărul, noi nu vom avea altă cale decât aceea pe care acest proverb ne-o arată. W 1.1.

28 Octombrie

Fii o pildă pentru credincioși: în vorbire, în purtare, în dragoste, în credință, în curăție. — 1 Tim. 4:12. A. S. V.

Dacă astfel trebuia să fie exemplul, atunci toți ceilalți din comunitatea creștină trebuiau să urmeze aceeași regulă de conduită și să fie curăți. Toți apostolii recunoșteau deosebirea de sex. De aceea ei încurajau pe toți creștinii la cea mai mare curăție între sexe, înăuntrul bisericii. Lui Timotei, care era un supraveghetor tânăr necăsătorit în biserică, îi este dată instrucțiunea apostolică: „Nu muștra cu asprime pe un bătrân (bărbat), ci sfătuiește-l ca pe un tată; pe tineri sfătuiește-l ca pe niște frați; pe feinele bătrâne, ca pe niște mame; pe cele tinere, ca pe niște surori, cu toată curăția.” (1 Tim. 6:1,2, A.S.V.) Multe sunt spittele unui tânăr singur, într-o poziție de răspundere. Dar, din cauza importanței și a responsabilității speciale, toți ceilalți supraveghetori și servi numiți în grupă, trebuie să fie fără prihană în aceste chestiuni vitale. W 1. 9.

29 Octombrie

Rahela,.... et se vor întoarce iarăși din țară vrășmașului Este nădejde pentru urmașii tăi, zice Iehova; copil tăi se vor întoarce în ținutul lor. — Ier. 31:15-17, A. S. V.

Mama rămășiței este femeia lui Dumnezeu, organizațiunea Sa universală: „Ierusalimul care este de sus, este liber; el este mama noastră a tuturor.” De aceea Rahela reprezintă pe această mamă, mai ales la timpul când ea era intristată din cauză că servii și martorii consacrați ai lui Iehova au fost duși în robia Babilonului în decursul primului războiu mondial din cauza fricii de oameni și din cauză că se supuseră acestora ca presupuselor „Inalte Stăpâniri”. Acum, antitipica Rahela își reține vocea dela plâns și-și oprește lacrimile, deoarece viitorul ei plin de mângâiere prezis a sosit și truda ei este răsplătită. Copiii ei, rămășița Martorilor lui Iehova, împreună cu însoțitorii lor de bine, recunosc acum pe Iehova Dumnezeu și pe Christos Isus ca „Inalte Stăpâniri” și au scăpat acum de sub puterea și controlul Babilonului. W 15.7.

30 Octombrie

Moise a luat sânge și a uns cu degetul coarnele altarului de jur împrejur și a curățit altarul; celalt sânge l-o turnat la picioarele altarului și l-a sfințit astfel, făcând Ispășire pentru el. — Lev. 8:15.

Deoarece aceasta era ziua hotărâtă pentru ordinarea lui Aaron și a fiilor săi și nu ziua națională de Ispășire pentru păcatul lui Israel, Moise nu luă sângele viteiului spre a-l duce în Sfânta Sfințelor și să stropească acolo înaintea scaunului milei. El l-a vărsat, în schimb, la picioarele altarului, și a uns cu el coarnele altarului. Altarul preumbrea aranjamentul lui Dumnezeu pentru jertfa bine-primită. Ungerea acestuia cu sânge mărturisește că puterea adevăratului altar al lui Dumnezeu sau al aranjamentului de jertfă își are baza și țaria în sângele Marelui Său Preot, Christos Isus. Prin sângele Său de răscumpărare, subpreoții Săi și-au spălat păcatele lor și sunt îndreptățiți pentru viață. Aceasta trebuie să se întâmple înainte de ce ei pot fi pe deplin ordinați pentru preoție. W 1.6.

31 Octombrie

Ascultați-mă, voi cari cunoașteți neprăhătirea, popor, care ați în inimă legea Mea! Nu te teme de ocara oamenilor și nu tremura de ocările lor. Căci îl va mânca molta. — Isa. 51:7,8.

În vederea marelui chestiuni de discuție, care, în cele din urmă, trebuie să fie rezolvată, anume aceea a dominației universale, aceasta nu este pentru noi un timp de a fi plăcuți creațiilor, fie nouă personal, sau oamenilor acestei lumi. Dacă noi dorim să luăm o hotărâre personală de partea lui Iehova în chestiunile de discuție și să răbdăm de această parte dreaptă atunci trebuie să ne hotărâm să îndurăm tot ceace această hotărâre înseamnă acum: Spre a ne ajuta, avem un exemplu credincios în Regele noului lumi, Christos Isus. „Christos, de asemenea, nu și-a plăcut Lui însuși; ci, după cum este scris: Ocările celor ce Te ocărau pe Tine, au căzut asupra Mea.” (Rom. 15:3, A.S.V.) De aceea, dacă noi știm care este partea dreaptă și dorim să fim plăcuți lui Dumnezeu și să avem mângâierea Sa, noi trebuie să suportăm de bună voie și cu răbdare toate ocările și desfășimările pe care lumea lui Satan le-a îngrădădit asupra lui Iehova și asupra Christosului Său. W 15.1.

OCĂRIRE ȘI RĂSVRĂTIRE IMPOTRIVA LUI DUMNEZEU

„Domnul este Impărat în veci de veci; neamurile sunt nimicite din țara Lui”. — Ps. 10:16.

IEHOVA Dumnezeu este totdeauna și în veci Guvernul cel mai înalt. El este singurul Stăpânitor universal. Făpturi în cer și pe pământ, cele nevăzute și văzute pentru noi, toate, fără excepție, sunt sub puterea Sa atotcuprinzătoare. O mișcare răsvrătitoare, care a avut de scop să-L dea jos din poziția Sa supremă și să răstoarne autoritatea Sa universală, a fost pusă la cale cam cu șase mii de ani mai înainte. Ea n'a făcut progres spre succes, și nu va face nicicând, indiferent cât de mult timp o va mai permite Dumnezeu Cel Atotputernic. Există dovezi convingătoare, că mișcarea răsvrătitoare în ceruri a luat în 1914 d. Chr. forma răscoalei înarmate, care a fost marcată prin evenimente mișcătoare mondiale, văzute aici pe pământ. Totuși faptul rămâne neschimbător, că Iehova domnește ca Rege. Mii de ani, pământul a fost un loc al răscoalei în fierbere împotriva lui Dumnezeu. În curând el va fi silit să recunoască guvernul Său universal. Fericiți sunt aceia, care îl recunosc de pe acum și trăiesc în armonie cu el.

¹ Iehova încă permite și acum autorului principal al răscoalei împotriva lui, să meargă mai departe pe calea sa. De aceea, astăzi, există pentru bărbați și femei marele pericol de a fi atrași în mișcarea nelegiuită și de a fi găsiți în ea când va fi zdrobită la urmă prin executarea în masă a tuturor răsvrătiților în Armaghedon. Pentru a încerca loialitatea bărbaților și femeilor față de El, Dumnezeu, Domnul, a permis ca ea să existe până în acest timp de după război. Acesta este un motiv întemeiat, pentru ce a permis această răutate agitată în tot timpul acesta, până când în sfârșit, își îndreptățește suveranitatea Sa universală. Pentru toate creaturile loiale, îndreptățirea Sa însemnează viață și bucurie. De aceea se transmite acum porunca potrivită cu timpul din Psalmul 117:1; „Lăudați pe Iehova, toate națiunile”. — *Trad. americ.*

² Urmările pentru o creatură omenească, sunt totdeauna mai favorabile când laudă pe Iehova Dumnezeu, decât când îl ocărăște sau îl blestemă. În Sfânta Scriptură, ocărire (blestemare) și răsvrătire, sunt legate strâns una cu altă. Noțiunea *răsvrătire* (sau *agitație*) arată o mișcare violeută sau ațăfare la tumult, într'un stat sau țară, care însă nu ia forma unei răscoale pe față. Este o ațăfare la nemulțumire împotriva unui guvern sau la împotrivire în contră autorității legale. Ea este o purtare, care, de fapt, duce la trădare, dar ea însăși nu poate fi arătată ca trădare, pentru că lipsește fapta deschisă la aceasta.* Pe când *ocărire* este cuvântul, care este întrebuințat acum pentru o declarație defăimătoare împotriva cuiva, fie că se face cu gura sau în scris. După lege cuvântul *libel* sau *pamflet* este întrebuințat pentru numirea unei declarații sau prezentări,

care este făcută de cunoscut fără cauză sau scuză dreaptă. Ea poate fi compusă tipărită sau în manuscris, în tablouri, schițe, sau alte semne vizibile, cari au de scop ca să expună pe o altă persoană urei publice, disprețului, sau răsului. Într'un alt înțeles, un *pamflet* este publicarea de acte, tablouri sau alte lucruri asemănătoare, cari sunt de fel necurat, hulitor, trădător, răsvrătitor sau ofensator*.

³ Autorul și organizatorul răsvrătirii împotriva lui Dumnezeu, Domnul, este, firește, dușmanul și potrivnicul Său. Numele care îl caracterizează, pe care cuvântul sfânt al lui Dumnezeu îl dă acestui potrivnic, este *Satan*; căci aceasta însemnează acest nume. Satan a fost primul care a insultat sau a ocărit pe Dumnezeu, și de aceea cuvântul lui Dumnezeu îl numește *Diavol*; pentru că acest nume însemnează ocăritor sau defăimător. Să zicem dar, că Satan Diavolul s'a făcut vinovat de ocărire răsvrătitoare? Da, deși astăzi după lege declarații verbale nu sunt arătate ca pamflet, ci ca defăimare. Lucrul scris sau publicat însă, prin care o persoană este defăimată și care are de scop să o provoace, să o întărească și să o expună rușinii, urei, răsului sau disprețului, este arătat ca pamflet. Cele spuse sau publicate pot să fie adevărate; dar dacă sunt făcute de cunoscut cu viclenia, cu intențiune rea, și fără motiv bun sau scuză, atunci faptul, că nu cuprinde altceva decât adevărul, nu este neapărat un motiv de apărare pentru acela, care este acuzat de ocărire.

⁴ În cazul lui Satan diavolul, ocărirea sa nenumai că a fost lipsită de baza adevărului, ci n'a existat nici motiv și nici scuză pentru această ocărire și răsvrătire. Numai răutate și intenție rea l-au îndemnat să conturbe pacea publică și buna ordine a universului împotriva lui Iehova Dumnezeu. În toate punctele, ocărirea sa a fost de felul acela ce poate da loc la un proces în fața tribunalului lui Dumnezeu și după normele procedurii penale. Dumnezeu a și făcut pașii necesari, pentru că supremația Sa universală și pe lângă aceasta numele Său bun au fost stinse. Dacă privim primele măsuri, pe cari le-a luat Dumnezeu împotriva ocăririi răsvrătitoare, și pe lângă aceasta examinăm judecata pe care a rostit-o asupra criminalului, care a introdus-o, atunci vedem, ce nechibzuit este astăzi pentru oameni și guverne omenești și organizațiuni de ale religiei să cugete că pot să rostească ocară și să intre în răsvrătire împotriva lui Iehova Dumnezeu și totuși pot să rămână nepedepsiți! În Biblie sunt amintite exemple de-tule, cari arată, că oameni și guverne politice și organizațiuni religioase sunt duse pentru ocărire și răsvrătire împotriva lui Iehova Dumnezeu, înaintea barierelor justiției divine. Toate plidele acestea au fost scrise și păstrate ca înștiințare pentru oamenii, națiunile și organizațiunile prezentului.

— 1 Cor. 10:11.

* Vezi „New Internațional Dictionary” a lui Webster, ediția a 2-a, din 1943.

LAZURI DE OCĂRIRE ȘI RĂSVRĂTIRE DE MAI DE MULT ȘI DE CARI SE MAI POT AȘTEPTA

SATAN Diavolul a prezentat oamenilor un spectacol pentru a înscena defăimarea sa împotriva numelui Domnitorului universal, Iehova. Ca actorul său văzut, adevăratul Satan a întrebuițat pe șarpe, și ca fondul spectacolului copăcii grădinei Edenului. El a făcut aceasta pentru a caracteriza pe Iehova Dumnezeu ca un tiran egoist și un mincinos, care încearcă să exercite o dictatură absolută peste oamenii de pe pământ. Cu intenția de a amăgi, a îndemnat Satan pe șarpe să pună emei Eva întrebarea: „Oare a zis Dumnezeu cu adevărat: Să nu mâncați din toți pomii din grădină?”. Fără ca să-și dea seama de amăgirea prin șarpe, femeia a răspuns, că Dumnezeu a zis numai despre pomul din mijlocul grădinei: „Să nu mâncați din el, și nici să nu vă atingeți de el, ca să nu muriți”. După aceea a urmat ocărirea directă când șarpele a rostit sau a proclamat cuvintele: „Hotărât, că nu veți muri: dar Dumnezeu știe că, în ziua când veți mânca din el, vi se vor deschide ochii, și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul (și veți fi ca zeii, cari știu să deosebească între bine și rău; o trad. americ)”. — Gen. 3:1-5, *Allioli*.

„Nu numai șarpele văzut a defăimat și a ocărit pe Dumnezeu cu aceste cuvinte sau cu această prezentare, pentru a prici lui nemulțumire și neascultare împotriva stăpânirii Sale, ci, îndărătul aceluia șarpe, s'a ascuns, nevăzut, Satan Diavolul. Că acesta este un fapt și nu numai o închipuire, arată apostolul Pavel când înștiințează pe creștini dinaintea necredincioșiei împotriva lui Isus Christos cu cuvintele: „Dar mă tem ca, după cum șarpele a amăgit pe Eva cu șiretlicul lui, tot așa și gândurile voastre să nu se strice dela curăția și credincioșia care este față de Christos. În adevăr, dacă vine cineva să vă propovăduiască un alt Isus, pe care noi nu l-am propovăduit, sau dacă este vorba să primiți un alt duh, pe care nu l-ați primit, sau o altă Evanghelie, pe care nu ați primit-o, oh, cum îl îngăduiți de bine (atunci țineți-o numai la dreapta; trad. *Weizsäcker*)!... Oamenii aceștia sunt niște apostoli mincinoși, niște lucrători înșelători, cari se prefac în apostoli ai lui Christos. Și nu este de mirare, căci chiar Satan se prefac într'un înger de lumină. Nu este mare lucru dar, dacă și slujitorii lui se prefac în slujitorii ai neprihănirii. Sfârșitul lor va fi după faptele lor”. — 2 Cor. 11:3, 4, 13-15.

„Niciun pic de adevăr n'a fost în aceea, ce a spus Satan Diavolul Evei. Răutatea, care s'a ascuns îndărătul falsității sale, se arată în aceea, că a îndemnat pe Eva și Adam la neascultare împotriva Domnitorului universal, Iehova Dumnezeu și a condus într'o moarte timpurie. De aceea a zis: Isus Christos către prizonierii Săi religioși: „Voi aveți de tată pe diavolul; și vreți să împliniți poftele tatălui vostru. El dela început a fost ucigaș; și nu stă în adevăr, pentru că în el nu este adevăr. Orice câteori spune o minciună, vorbește din ale lui, căci este mincinos și tatăl minciunii”. (Ioan 8:44) Când Isus a declarat, că Diavolul este un ucigaș dela început, El n'a înțeles prin aceasta, că Dumnezeu l-a făcut pe acest Diavol ucigaș. Sfânta

Scriptură inspirată arată deslușit, că această creatură spirituală cerească, care este cunoscută acum ca Satan Diavolul, la începutul existenței sale, după facerea sa prin Cel Atotputernic, a fost o creatură spirituală sfântă, perfectă. Următoarele cuvinte ale profeției se potrivesc la aceasta: „Ajunsesei la cea mai înaltă desăvârșire, erai plin de înțelepciune și desăvârșit în frumusețe. Stăteai în Eden, grădina lui Dumnezeu... Erai un heruvim ocrotitor, cu aripile întinse, (uns, și eu te făcusem pentru aceasta; alte trad.). Ai fost fără prihană în căile tale, din ziua, când ai fost făcut, până în ziua când s'a găsit nelegiuirea în tine”. (Ezec. 28:12-15) În aceste cuvinte Dumnezeu se curățește de imputarea, că ar fi adus în existență pe Satan Diavolul, prin faptul că arată, că „heruvimul ocrotitor, uns” s'a făcut el însuși Diavol, prin străduințele sale ambițioase, cari l-au dus acolo că a făcut ce nu este drept. Dumnezeu ne raportează când a găsit această nedreptate la acest heruvim uns, când zice: „Ți s'a îngâmfat inima din pricina frumuseții tale, și ai stricat înțelepciunea cu strălucirea ta”. — Ezec. 28:17.

„Heruvimul uns din Eden și-a stricat înțelepciunea pe care i-a dat-o Dumnezeu, prin faptul că s'a înălțat în mândrie și admirație de sine și după aceea a întrebuițat o viclenie supraomenească pentru a amăgi pe Eva printr'o minciună, o ocărire, o defăimare la o faptă răsvrătitoare împotriva lui Dumnezeu. În curând după aceea a urmat condamnarea lui Adam și a Evei la moarte. Totuși nu moartea acestei perechi de oameni a fost ceea ce a căutat heruvimul stricat, Satan Diavolul. El s'a străduit după ceva mai mare; căci ce a putut să facă numai cu doi oameni morți? Satan a voit să se facă în avânt asemenea lui Dumnezeu în stăpânirea peste univers, sau să se avânte chiar deasupra lui Dumnezeu spre a exercita supremația universală. Satan a vorbit răsvrătitor împotriva guvernului lui Iehova când a spus Evei, că ea și Adam vor deveni prin neascultare împotriva legii lui Dumnezeu și prin mănecarea fructului oprit ca zeii, cari ar putea horări ei înșiși, ce este bine și ce este rău. Satan a așătat o răscoală împotriva guvernului lui Dumnezeu, și i-a reușit să trezească în Eva nemulțumire și dispreț față de El. Insuși Satan l-a disprețuit, a fost nemulțumit și a avut de scop să întemeieze o stăpânire proprie, în care să fie independent de Dumnezeu și să posede putere nemărginită peste omenire. Spre a ajunge la această țintă răsvrătitoare, el a întrebuițat ocara; și ocara și răsvrătirea au fost întrebuițate de atunci încolo totdeauna împreună ca arme nelegiuite, împotriva supremației universale a lui Iehova.

„Intenția răsvrătitoare a acestui „heruvim uns” care a luminat strălucitor, este trasă la lumină în cuvântul profetic al lui Dumnezeu, în Isaia 14:12-15: „Cum ai căzut din cer, Luceafăr strălucitor, fiu al zorilor! Cum ai fost doborât la pământ, tu, biruitorul neamurilor! Tu ziceai în inima ta: „Mă voi sui în cer, îmi voi ridică scaunul de domnie mai pe sus de stelele lui Dumnezeu... Mă voi sui pe vârful norilor, voi fi ca Cel Prea Înalt”. Dar ai fost aruncat în locuința morților, în adâncimile mormântului!” Ca mijloc pentru avântarea

1 Cum a fost ridicată în Eden ocara împotriva lui Iehova?

2 Cum arată Pavel, că eloc a săvârșit această ocărire?

3 Pe truce a fost o ocărire? și cine l-a creat pe acela, care a săvârșit-o

4 De ce s'a mai făcut vănotat Satan atunci și cum aceasta?

5 Cum ne arată Isaia scopul răsvrătitor al lui Satan?

să posto norii cari înconjoară pământul, la avânt la o stăpânire supranaturală întocmai ca cea a lui Dumnezeu a celui Proa Înalt, Satan Diavolul a făcut să se întemeieze pe pământ Babel-ul. De aceea întrebunțează Biblia organizația religioasă-politică a Babilonului ca un simbol al întregii organizațiuni a lui Satan, în cer și pe pământ. Babilonul este prin urmare o rivală a supremației divine.

Babilonul, sistemul mamă

° Dacă credem Bibliei, atunci trebuie să admitem cinstit, că toate sistemele politice și religioase ale oamenilor își au rădăcinile și temelii în vechiul Babilon. Aceasta nu este o ocărire răsvrătitoare a sistemelor politice și religioase de astăzi, tot așa de puțin după cum Biblia, care ne dă această lămurire, este o ocărire a guvernului politic modern și a sistemelor-biserici de stat. De fapt, a publica altceva; ar fi ocărire răsvrătitoare împotriva lui Dumnezeu, pentru care i-am fi datori să-i dăm socoteală. Atât la creștini cât și la evrei, se presupune

că cred scrierile vechi ebraice ale Bibliei. Aceste scrieri ne transmit vestea că guvernele omenești și sistemele religiilor, cari au existat pe pământ înainte de potopul zilelor lui Noe pe pământ, au pierit din cauza corupțiunii lor, a faptelor lor de asuprire și a hulirii. Aceleași scrieri fac cunoscut tuturor cititorilor lor că Babilonul, primul guvern politic făcut de oameni, a fost organizat după potop pe pământ ca un model pentru alte sisteme politico-religioase, care a urmat în curând după aceea. Noi facem aici simplu cunoscut, ce spune Sfânta Scriptură în *Genesa 10: 8-12*: „Cuș a născut pe Nimrod: el este acela care a început să fie puternic pe pământ (el a fost primul despot pe pământ; o trad. americ.). El a fost un viteaz vânător înaintea DOMNULUI; iată de ce se zice, 'Ca Nimrod, viteaz vânător înaintea DOMNULUI. El a domnit la început peste Babel, Erec, Acad și Calne, în țara Șinear. Din țara aceasta a intrat în Asiria; a zidit Ninive, Rehobot-Ir, Calah și Resen între Ninive și Calah; aceasta este cetatea cea mare". Crucea a fost în Ninive un simplu sfânt. *

(Continuare în Nr. viitor)

° Unde găsim temelii tuturor sistemelor politice și religioase de astăzi? și pentru ce?

* Vezi Layards „Nineveh and Babylon”, pagina 211; „Nineveh and Its Remains”, volumul 2, pagina 170, 346.

SFATUL APOSTOLULUI DESPRE CĂSĂTORIE

(Urmare din Nr. trecut)

că, dacă credinciosul sfințit e aci înainte face servicii și ține tovarășie celui necredincios într'un mod convenit și potrivit, el face aceasta așa, ca și cum ar fi făcut lui Dumnezeu Domnului, pentru a cărui serviciu s'a consacrat credinciosul. Așa trebuie să procedeze, pentru că nu-i permis să părăsească legăturile de căsătorie și unire în trup, afară numai din pricină de curvie. Acest fapt să fie pentru credincioși sfințiți, a căror tovarăși de căsătorie nu sunt în adevăr și nici nu sunt consacrați lui Dumnezeu, o mângăere tare. Ea să se prefacă într'o binecuvântare și să sperie dela aceea de a vol să te lăși divorțat din motive neîndreptățite.

° Dacă nu ar fi așa, atunci copiii care li se nasc zistorfel de perechi de căsătoriți ar fi ca bastarzi (copii nelegitimi), ei ar fi necurați în ochii lui Dumnezeu. Dumnezeu însă recunoaște aceste căsătorii și știe că credinciosul sfințit cu tovarășul său neconsacrat este un trup, și astfel el recunoaște pe copiii dintr'o astfel de legătură în mod îndurător ca sfinți sau sfințiți. Aceasta se întâmplă pentru că cel necredincios este sfințit prin tovarășul său credincios. Și tocmai așa cum cel credincios în străduința de a cinsti pe Dumnezeu și de a fi plăcut Lui, tratează pe soțul său de căsătorie necredincios din acest punct de vedere, așa va trata și pe copiii săi, pe care li are dela soțul necredincios. De aceea el își va îndeplini datoria părintească de a crește pe acești copii în învățătura și muștrarea Domnului. Din acest punct de vedere nu ar putea fi privit, deci ca o greșeală sau ca ceva de nedorit, ca ceva, care prin aceea a ajuns în familie, că Satan Diavolul a amăgit pe părinți, dacă dintr'o astfel de unire de căsătorie se naște un copil sau mai mulți. Cum ar putea o

astfel de părere despre copii, cari sunt născuți legitimi după legea naturală a lui Dumnezeu, să fie în armonie cu faptul, că acești copii nu sunt necurați, ci sfinți? Nu s'ar putea uni cu aceasta. Dar dacă primești punctul de vedere biblic față de ei, aceasta se prefacă într'o binecuvântare. Atunci nu te vei poticni de copii și nu-i vei privi ca sarcină și nu le vei pizmui existența. Nu va exista o prejudecată părintească împotriva lor, pentru că împotriva a ceva sfânt nu trebuie să fii cu idel preconcepute. Părinții sunt bucușoși pentru ei însăși, că au fost născuți, și în mod drept să admită și copilului dreptul la bucuria despre aceea, că a venit pe lume și este în viață.

° Dar să presupunem, că cel necredincios privește conducerea pe mai departe a căsniciei comune cu un creștin consacrat ca insuportabil, ce trebuie făcut atunci? La această răspunde apostolul înzestrat cu înțelepciune cerească: „Dacă cel necredincios se retrage, să se retragă; fratele sau sora în astfel de cazuri nu este robit, Dumnezeu ne-a chemat să trăim în pace. Căci ce știi tu, nevastă, dacă îți vei mântui bărbatul? Sau ce știi tu, bărbate, dacă îți vei mântui nevasta? Dacă nu (dacă nu duce la o astfel de mântuire), fiecare să umble, cum la împărțit Domnul, tocmai așa cum l-a chemat Dumnezeu pe fiecare. Și așa rânduiesc eu în toate adunările”. (1 Cor. 7:15-17, *Diaglott*). În ce privește căsătoria cu un necredincios, un creștin nu se aseamără cu un sclav, care este legat de stăpânul său și trebuie să rămână în casa stăpânului său.

° Dacă celui necredincios îi place să plece, pentru că este contra credinței și contra consacării tovarășului său de căsătorie, un creștin să lase pe un astfel de tovarăș nemulțumit să plece. În cazul unei

° Pentru ce sunt copiii dintr'o astfel de legătură sfinți? și cum trebuie să te porți față de ei din cauza aceasta?

9, 10 Cum trebuie procedat cu cel necredincios, care vrea să părăsească pe partenerul său de căsătorie creștin? și pentru ce așa?

astfel de despărțiri pe baza nemulțumirii și a deosebiri de păreri, nici unul dintre cei doi părtași de căsătorie nu este liber să înceapă o nouă căsătorie pentru sine. Rabinii iudei din timpul lui Isus au permis divorțul dacă unul dintre părtașii de căsătorie și-a schimbat religia; totuși, Isus a intervenit, cu toate acestea, pentru aceea, că numai preacurvia oferă un motiv adevărat de a anula legământul căsătoriei printr'un divorț. Deși nu face pe creștin liber pentru o căsătorie din nou, totuși servește păcii credinciosului consacrat, dacă cel necredincios se desparte de el. Dacă necredinciosul devenit nemulțumit ar fi reținut dela plecare, pentru că creștinul caută să-l forțeze să rămână, atunci foarte probabil că el ar face neplăceri creștinului și i-ar strica pacea. În interesul păcii, creștinul poate permite cu conștiință bună, ca cel necredincios să se despartă de el; pentru că Dumnezeu a chemat pe creștini la pace și ca făcători de pace.

¹¹ Dacă cel necredincios se hotărăște pentru rămanere, creștinul să vadă în această situație posibilitatea, că ea va fi spre mântuirea celui necredincios. La această ocazie arată apostolul Petru, care, în această chestiune, este de aceeași părere ca Pavel, prin faptul că zice femeii creștine: „Tot astfel, nevestelor, fiți supuse bărbaților voștri, pentru că, dacă unii nu ascultă Cuvântul, să fie câștigați fără cuvânt, prin purtarea nevestelor lor, când vă vor vedea felul vostru de trai; curat și în temere. Podoaba voastră să nu fie podoaba de afară, care stă în împletitura părului, în purtarea de scule de aur sau în îmbrăcarea hainelor, ci să fie omul ascuns al inimii, în curățirea nepieritoare a unui duh blând și liniștit care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu”. (1 Petru 3:1-4) În acest caz, creștinul tot așa de mult se va îngriji de aceea să ajute părtașului său de căsătorie, ca să ia atitudine pentru împărăția lui Dumnezeu ca și oamenilor de bine în teritoriul, care îi este împărțit pentru lucrul de mărturie din casă în casă. Creștinului căsătorit i s'ar lua această ocazie așa de aproape, dacă cel necredincios s'ar despărți de lângă el. Creștinul trebuie deci să se folosească de ocazie atât timp cât cel necredincios preferă să rămână cu el. Ar fi o mare binecuvântare pentru casa sa, dacă un tovarăș de căsătorie neconsacrat se convertește.

¹² Dacă situația se dezvoltă în mod regretabil altfel, atunci creștinul să facă cel mai bun lucru din ea, dar totuși să țină neconținut la neprihănirea sa în fața lui Dumnezeu. Dacă Domnul Isus i-a dăruit cuiva soarta să devină creștin, în timp ce este deja căsătorit, și dacă Dumnezeu a chemat pe un astfel de credincios la împărăția cerească în timp ce trăiește împreună cu un tovarăș necredincios de căsătorie, aceasta numai nu formează un motiv, că creștinul să caute să forțeze o despărțire. El să-și continue mersul de viață creștin între stările existente și să fie sigur, ca atotputernicul Dumnezeu îi poate ajuta să-și păstreze neprihănirea și să-și îndeplinească făgăduința de consacrare făcută lui Dumnezeu. Aceasta a declarat-o apostolul Pavel — cu aprobarea

deplină din partea lui Dumnezeu — ca rânduială divină pentru toate adunările.

A rămânea așa, ca în timpul chemării sale

¹³ Apostolul a spus deja adunării din Corint, că Dumnezeu a chemat-o la părtășie cu Fiul Său unul născut la împărăția cerească: „Credincios este Dumnezeu care v'a chemat la părtășie cu Fiul Său Isus Christos, Domnul nostru”. (1 Cor. 1:9) Acești creștini din Corint ca membri ai trupului lui Christos au fost interesați pe drept la ceea ce a ști, ce influență au legăturile lor pământești în trup asupra înțării chemării lor. Vor trebui oare să răstoarne în viața lor și pe dinafară totul, pent u a nu pierde chemarea cerească? Evident că nu, pentru că Dumnezeu nu se uită la exterior și nu are în vedere persoana, sau este părtinitor cumva față de cineva din cauza rasei, culoarei, naționalității, sau din cauza poziției sale sociale și economice. Ascultarea din inimă este aceea care contează la El. O astfel de ascultare poate fi adusă lui Dumnezeu în orice stări exterioare ce nu se pot schimba, în cari se poate găsi cineva când este chemat de Dumnezeu. Căci dacă speranța să, de a reuși între astfel de stări, ar fi egală cu zero, atunci Dumnezeu desigur nu l-ar fi chemat, pentru că atunci cu o astfel de chemare ar fi fost numai prostit. În conformitate cu aceasta scrie Pavel:

„Fost-a cineva în timpul chemării sale tăiat împrejur? Atunci să nu înlătore semnele despre aceasta (printr'o intervenție operativă). Fost-a cineva chemat pe când e a netăiat împrejur? Atunci să nu se lase tăiat împrejur. Tăierea împrejur nu valorează nimic și netăierea împrejur nu valorează nimic; numai ascultarea față de poruncile lui Dumnezeu contează. Fiecare trebuie să rămână în situația vieții, în care a fost chemat. Fost-a la chemarea ta un sclav? Nu face nimic. Firește, dacă vezi o posibilitate, să devii liber, mai bine să te folosești de această ocazie. Dar un sclav, care este chemat să fie în Domnul, este un slobozit al Domnului. Tot așa, cum un liber, care a fost chemat, este un sclav al lui Christos (căci ai fost răscumparați cu un preț; nu-i permis să vă faceți sclavii niciunui om). Fraților, fiecare trebuie să rămână față de Dumnezeu în situația de viață, în care a fost chemat”. — 1 Cor. 7:18-24, Moffatt.

¹⁵ Nu este de importanță, că în timpul când ai ascultat vestea împărăției lui Dumnezeu, te-ai consacrat, ai fost născut de spiritul lui Dumnezeu și ai fost chemat la împărăție, ai avut semnele unui iudeu sau a unui păgân. „Căci în Christos Isus nici tăierea împrejur, nici netăierea împrejur nu sunt nimic, ci a fi o făptură nouă”, și astfel de creatură nouă trebuie să manifesteze „credința care lucrează prin dragoste”. (Gal. 6:15; 5:6) Acela își arată iubirea față de Dumnezeu prin ținerea poruncilor lui Dumnezeu și nu prin apariția sa exterioară în trup după anumite obiceiuri învechite de viață.

¹⁶ Așa cum tăierea împrejur în timpul lui Pavel a fost o întrebare mult discutată, a existat în acel

¹¹ Cum trebuie să se poartă creștinul dacă tovarășul său de viață necredincios vrea să rămână mai bun cu el?

¹² Cum să procedeze creștinul, dacă trăirea împreună pe mai departe nu duce la convertirea tovarășului de căsătorie?

¹³ Pentru ce nu trebuie să răstoarne un creștin în viața sa stările exterioare pentru a face tare chemarea sa pentru împărăție?

¹⁴ Ce scrie Pavel în armonie cu aceasta?

¹⁵ Pentru ce nu are nici o importanță că cineva a fost mai de mult iudeu sau păgân?

¹⁶ Ce punct de vedere a adoptat Pavel pentru aceasta în chestiunea sclaviei?

timp și obiceiul sclăviei atât între iudei cât și neiu-dei, și nu numai pentru negri, și și pentru albi. Dar Pavel nu s'a abătut dela cursul său și n'a risipit timp cu aceea să facă mai bună această lume veche în privința socială. El n'a pus la cale o mișcare pentru ștergerea sclăviei; pentru că el a știut că Dumnezeu prin Christos Isus va distruge sclavia economică, industrială și socială prin aceea, ca ni-micește organizațiunea mondială existentă a Diavolu-lui în războiul Armagedonului. Pavel a făcut numai un singur lucru: să se pună pentru împărăția lui Dumnezeu și să vestească veștea bună despre această împărăție viitoare. Când Pavel a întâlnit pe sclavul fugit Onisim și l-a convertit la creștinism, nu l-a declarat ca liber în privința economică și socială, ci l-a trimis înapoi la stăpânul său, Filimon, prin urmare într'adevăr înapoi în sclăvie, unde însă a avut un stăpân creștin. (Fil. 10-19; Col. 4:9) Pavel n'ar fi făcut aceasta, dacă ar fi cugetat, că libertatea personală a lui Onisim în privința economică și socială este de o necesitate neapărată, pen-truca să-și poată întări chemarea la Dumnezeu. Dacă Filimon, care a fost stăpânul său de mai înainte, ar fi dispus să-i dea libertatea din cauza trecerii sale la creștinism, atunci Onisim n'ar fi obligat să res-pingă aceasta, ci mai curând a trebuit să întrebun-țeze aceasta pentru serviciul lui Dumnezeu din pri-cina posibilităților mai bune, cari i s'ar oferi atunci.

¹⁷ Totuș Onisim n'a trebuit să dorească în mod egoist această libertate, sau să insiste să o primească pentru că are aceeași credință și aceeași che-mare ca stăpânul său Filimon. Față de Filimon, Oni-sim a putut fi după trup și după legea romană un sclav; dar în ceea ce privește pe Christos, el a fost un pus în libertate, liber de tirănia păcatului și a lui Satan, a „dumnezeului acestei lumi”. Aceasta este adevărata libertate, care are o valoare, în care însă nu se află niciunul dintre stăpânii de sclavi re-ligioși, sociali, economici și industriali ai acestei lumi. (Ioan 8:31, 32, 34-36) Filimon pe de altă parte, după normele sociale și instituțiunile imperiului ro-man, a fost privit ca liber. Față de Onisim, el a fost un stăpân de sclavi, dar cu privire la Christos, a servit el însuși ca sclav, întocmai după cum și Onisim a servit pe Christos ca sclav. Cum așa? Pentru că amândoi, Filimon și Onisim, acum ca creș-tini, cari au primit jertfa de răscumpărare a Fiului lui Dumnezeu, au fost răscumpărați pe un preț pen-tru Dumnezeu, adică pentru prețul jertfei perfecte a lui Isus Christos ca om. La Filimon cât și la Oni-sim se aplică cuvintele lui Pavel: „Voi nu vă apar-tineți vouă înșivă, voi ați fost cumpărați cu un preț; proslăviți acum pe Dumnezeu cu trupul vostru”. (1 Cor. 6:20; Moffatt) Înaintea lui Dumnezeu, Fi-limon și Onisim, au stat prin urmare pe aceeaș treaptă; niciunul din amândoi n'a trebuit să devină un serv al oamenilor, călcând principiile creștinești pentru a plăcea oamenilor. Chiar și Onisim a trebuit să-și facă lucrul de serviciu material pentru Filimon în așa chip ca și când ar fi făcut pentru Domnul, nu bărbatului, care l-a jnuit ca sclav. — Ef. 6:5-9; Col. 3:22-24.

¹⁷ Cu faptele, cari au format o compensație, n'au referit la sclavi ca și la li-berii, așa că nu trebuie să se facă robi oamenilor?

¹⁵ În felul acesta, Onisim a putut rămâne în stă-riile, cari i-au fost impuse legal, când a fost chemat, și față de Dumnezeu a putut să rămână servul cum-părat al Fiului lui Dumnezeu, Isus Christos. Aceasta firește nu însemnează, că în ziua de astăzi un creș-tin liber nu poate să-și schimbe profesiunea sau oc-upația. Pavel, un născut liber, a schimbat dela pro-festunea sa ca făcător de corturi, la activitatea unui misionar permanent, dincolo, în țările străine, când situația sa economică i-a permis aceasta. (Fapte 22:27, 28; 18:1 — 3, 13, 19; 2 Tes. 3:7-10) Pavel a avut posibilitatea să se schimbe în aceasta; el n'a fost obligat să rămână făcător de corturi.

¹⁹ Acum se pune întrebarea, în ce chip are apli-care aceasta asupra acelor, cari sunt în starea de necăsătoriți, și aceia, cari se află în starea de că-sătoriți. Apostolul se întoarce la aceste șiruri de cu-getări, însă aici nu poate cita o poruncă scrisă a Domnului. Așa se exprimă ca unul, care este cred-incios față de Dumnezeu, și la care omul se poate încrede, că sfatul său este în armonie cu Dumnezeu și legea divină. El spune: „Cât despre fecioare, n'am o poruncă din partea Domnului. Le dau însă un sfat, ca unul care am căpătat dela Domnul harul să fiu vrednic de crezare. Iată dar ce cred eu că este bine, având în vedere strămtorarea de acum: este bine pentru fiecare să rămână așa cum este. Ești legat de o nevestă? Nu căuta să fii deslegat. Nu ești legat de o nevestă? Nu căuta nevestă”. — 1 Cor. 7:25-27.

²⁰ Să se observe referirea lui Pavel la „fecioare” (*parthénoi*, în textul său original grecesc). După pe-rioadă de literatură clasică a Grecilor, acest cuvânt *fecioară* (*parthénos*) n'a fost întrebuințat numai pen-tru numirea unei persoane femeiești, ci a fost în-trebuințat și bărbătesc, pentru numirea unui om tânăr, necăsătorit*). Apostolul Ioan întrebuințează cuvântul *fecioară* de netăgăduit așa, că sunt cu-prinse amândouă sexele, când scrie despre cei 144.000 urmași ai lui Christos: „Cei o sută patru-zeci și patru de mii, cari fuseseră răscumpărați de pe pământ. Ei nu s'au întinat cu femei, căci sunt verguri (*parthénoi*)”. Și parabola lui Isus despre cele zece fecioare se referă la bărbați și femei. — Apoc. 14:3, 4; Mat. 25:1-13.

²¹ Conform motivelor amintite mai sus, versiunea Siriană redă bine textul, când spune după cum ur-mează: „Și în ceea ce privește fecioria, nu am prescripțiune dela Dumnezeu”. (1 Cor. 7:25, Mur-dock; Lamsa) Și Rotherham procedează cel mai bine în a sa „*Emphasised Bible*” dacă cu expresia *feciorelnic* nu leagă sexul și traduce după cum ur-mează: „Dar cu privire la aceia, cari sunt feciorel-nici, nu mi s'a spus nimic de cât e Domnul; dau însă o judecată, ca unul, care a primit dela Domnul îndurare, de a fi credincios: Eu privesc ca bine acum, conform împrejurărilor; din cauza lipsei ce există — că pentru un om este bine, să fie așa (să

* Liddell și Scott „*A Greek-English Lexicon*” (1856); și „*Greek and En-glish Lexicon*” a lui Parkhurst spune, că acest cuvânt arată „o persoană în-tre o stare feciorelnică” și declară, că „acest cuvânt privește deosebit pe ambelz sexe, 1 Corinteni 7:25 (compară cu Apocalips 14:4).

¹⁸ Cât de mult perm'ite această libertate de a schimba profesiunea sau oc-upațiunea sa?

¹⁹ Pentru ce n'a dat Pavel, cu privire la fecioare, nicio poruncă a Domnului?

²⁰ La cine se referă aici expresiunea „fecioare”?

²¹ Cum sunt rodite în traducerea lui Rotherham, ca cel mai bine, cuvintele apostolului în versetele 25 până la 28?

rămână, cum este): Legatu-te-ai de o femeie? Nu căuta să te faci liber (dacă nu săvârșește preacurvie); Liberatu-te-ai de o femeie (pe baza preacurviei ei)? Nu căuta femeie, Dar nici atunci, dacă te căsătorești, nu păcătuiești; și dacă cineva, care este feciorelnic (un bărbat sau o femeie), se căsătorește, acela (bărbat sau femeie) n'a păcătuit; necaz în trup însă vor avea aceia; eu însă vă cruț". — 1 Cor. 7:25-28.

²¹ Prin faptul că Pavel a dat judecata de mai sus, a îndemnat biserica, să se păzească de aceea, ce a anunțat pentru viitor, adică: „Dar Duhul spune lămurit, că, în vremile din urmă, unii se vor lepăda de credință, ca să se alipească de dureri înșelătoare și de învățăturile dracilor... Ei opresc căsătoria și întrebuișarea bucatelor, pe cari Dumnezeu le-a făcut împreună cu căsătoria ca să fie luate cu mulțumiri de către cei ce cred și cunosc adevărul”. (1 Tim. 4:1, 3) Pavel, care a fost găsit ca credincios de către Domnul, n'a făcut vreo oprire a căsătoriei, nici mai ales pentru „vremile din urmă”. Absolut sigur nu el a pus temelia pentru instituția religioasă a mănăstirilor cu călugări și călugărițe precum și pentru o ierarhie preoțască, dela cari se cere să rămână necăsătoriți. Pavel a știut că Petru a avut o soție și o soacră. (Mat. 8:14; 1 Cor. 9:5) El i-a admis aceasta ca privilegiul său și n'a căutat să clădească o biserică creștină, care se compune exclusiv din bărbați și femei necăsătorite. Aceasta ar fi fost fără judecată și n'ar fi corespuns îngrijirii lui Dumnezeu pentru biserică Sa, al cărei cap este Christos.

²² Totuș Pavel, din cauza serviciului lui Dumnezeu creștinesc direct, citează motive bune pentru a rămânea necăsătorit. La aceste motive aparține, că cine renunță la fecioria sa sau la starea sa de necăsătorit, va avea greutățile externe ale vieții de căsătorie, „necaz în trup” și pe acestea apostolul ar fi vrut să le cruțe celor necăsătoriți. Nu pentru că cumva tocmai atunci prin prigoană ar fi fost în „necaz”, așa că — strămtorați încetiruu de persecutatori — a trebuit să fie supărător și împovăraător de a avea o femeie și copii. Ci a fost, pentru că, după mersul obișnuit al vieții de căsătorie, partașii de căsătorie, cari se căsătoresc, fiecare, la asupra sa dela celălalt o sarcină, și pentru că se pot rași alte responsabilități, din cauza copiilor. În starea de mizerie de acum a lumii și din cauza imperfecțiunilor și greșelilor omenesți și a neînțelepciunii omenesți, se pot aștepta greutăți, cari nu vor întârzia să apară. De aceea trebuie dat aceloră, cari se află într-o stare feciorelnică, dinainte de cugetat, că deși ei nu păcătuiesc printr-o eventuală căsătorie, totuși în felul acesta să expun ei înșiși la greutăți noi, pe cari vor trebui să le poarte, în timp ce își îndeplinesc obligațiunile în serviciul lui Dumnezeu.

Pentru timpul scurt, care mai rămâne

²³ Ce rezultă acum pentru viitor, chiar și dacă se admite, că creștinii nu sunt excluși dela dreptul la

căsătorie, ci sunt liberi să facă aceasta? Dacă relatările următoare ale apostolului au avut aplicare la servii lui Iehova în zcel prim veac, când le-a scris, sunt cu atât mai valabile în primejdiioasele „zile de pe urmă”, dela 1914, când Satan și demonii săi au fost aruncați din cer pe pământ și când Satan știe, că până la războiul Armagedonului, nu are decât puțină vreme. Pavel zice: „Acum vremea (timpul favorabil) s'a scurtat (pentru ce mai rămâne. *Vers. Americ. Standard*)... pentruca cei ce au nevoie, să fie ca și cum n'ar avea; cei ce plâng, ca și cum n'ar plânge; cei ce se bucură, ca și cum nu s'ar bucura; cei ce cumpără, ca și cum n'ar stăpâni; cei ce se folosesc de lumea aceasta, ca și cum nu s'ar folosi de ea; căci chipul lumii acesteia trece. Dar eu ași vrea ca voi să fiți fără griji”. 1 Cor. 7:29-32.

²⁵ Cugetul principal al îndrumării, pe care ne-o dă Domnul aici prin apostolul său, este următorul: Creștinul să nu-și îndrepte atențiunea cu totul sau în mod principal spre afaceri personale, egoiste, cari au de-a face cu trupul sau cu corpul omenesc, fie că cineva se bucură de femeia sa sau de bărbatul său, sau că este vorba de bucuriile sau suferințele proprii, sau de activitatea de afaceri sau de legăturile necesare cu această lume. Creștinul să nu se afunde prea tare în aceste lucruri și peste acestea să neglijeze valorile vecinice; pentru că lumea aceasta cu întregă forma sa va dispărea de pe scena pământescă, când va sosi timpul. Pentru a nu fi încărcat cu lucrurile egoiste ale lumii de acum, care vor trece repede, să se strângă comori pentru lumea ncuă, în care ne vom găsi în curând. Pentru creștinul, care aparține la membrii corpului lui Christos și este chemat la împărăția cerească, cel mai important lucru se compune din aceea, să caute împărăția și dreptatea lui Dumnezeu. Nici femeia, bărbatul sau copiii, nici durerile și bucuriile, nici legăturile și activitățile comerciale, nu trebuie să ocupe cu totul timpul și atențiunea creștinului și să-l împiedice să ajungă în împărăția dreptății. În loc să fie supraîncărcat de grijiile vieții în această lume veche, el trebuie să caute, pe cât posibil, să se libereze de aceste griji și să le înconjoare. Atunci poate să se ocupe mai temeinic de ceea ce aparține la împărăția lui Dumnezeu, care trebuie vestită acur tuturor națiunilor spre mărturie. Prin moartea și învierea lui Isus Christos, și acum, dela anul 1914, prin luarea Sa în stăpânire a împărăției, restul de timp de existență al acestei lumi vechi a fost tăiat. Noi trebuie să folosim timpul în favoarea afacerilor lumii noi.

²⁶ Cu viața în lumea prezentă sunt legate griji neliniștitoare. Pavel arată acum, cum poate fi relativ liber creștinul necăsătorit de astfel de griji, și că interesele creștinului căsătorit se împart în mod necesar la lucrurile trupești și cele spirituale. El scrie: „Dar eu ași vrea ca voi să fiți fără griji. Cine nu este înșurat, se îngrijește de lucrurile Domnului, cum ar putea să placă Domnului. Dar cine este înșurat, se îngrijește de lucrurile lumii, cum să placă

²² De ce a zis Pavel bisericii, să se păzească, prin faptul că a scris așa, și ce a încercat să clădească?

²³ Ce „necaz în trup” a dorit Pavel să cruțe celor necăsătoriți?

²⁴ În ce măsură sunt acum în mod deosebit potrivit te cuvintele lui Pavel în versetele 29 până la 32?

²⁵ Ce este cugetul principal al acestor verseturi?

²⁶ Cum arată Pavel că cel necăsătorit în comparație cu cel căsătorit este relativ neîncărcat de griji supărătoare?

nevestei (și este împărțit „Moffatt”)... Cea nemăritată se îngrijește de lucrurile Domnului, ca să fie sfântă și cu trupul și cu duhul; iar cea măritată se îngrijește de lucrurile lumii, cum să placă bărbatului ei. Vă spun lucrul acesta pentru binele vostru, nu ca să vă prind într'un laț, ci pentru ceea ce este frumos (se' cuvine. *Moffatt*), și ca să puteți sluji Domnului fără piedeci” (abatere, *Moffatt*). — 1 Cor. 7:32-35.

²⁷ Niciun creștin, care este căsătorit sau ar vrea să se căsătorească, nu va obiecta nimic împotriva explicărilor de mai sus ale apostolului Pavel. Nici unul nu va lua în nume de rău cuvintele sale, că și cum el s'ar amesteca în afacerile celorlalți creștini și nu se ocupă de afacerile sale. Dacă apostolul s'a exprimat pentru starea de necăsătorit, pentru a rămâne necăsătorit sau pentru starea feciorelnică n'a căutat să prindă pe creștini, pentru ca să lucreze pentru el și să le pună dări pe lucru, adică ca să poată trage folos material din străduințele, pe cari după cum au presupus le-au făcut în serviciul lui Dumnezeu, al Domnului. El n'a fost nicidecum așa. El s'a cugetat la progresul lor spiritual și prin urmare la binele lor vecinic în lumea nouă. De aceea a recomandat Pavel creștinilor, la întrebarea lor, cea stare, care face posibilă în cea mai mare măsură eliberarea de abatere, pentru ca să servească pe Dumnezeu în modul cuverit, plini de atențiune și devotament.

²⁸ După cum a declarat Pavel, un om, dacă este căsătorit, nu are putere deplină asupra trupului său; pentru că jumătatea sa de căsătorie este un trup cu el și are deci anumite drepturi asupra corpului său. Ținând seamă de aceasta este drept, când spune Pavel, că creștinul necăsătorit sau care rămâne feciorelnic este în situația de a fi sfânt pentru Dumnezeu, adică despărțit cu totul pentru serviciul direct al lui Dumnezeu, păstrat pentru acest serviciu, atât în trup cât și în spirit. Spiritul sau înclinarea spirituală a unui astfel de creștin necăsătorit este îndreptat spre serviciul activ pentru împărăția lui Dumnezeu și îl împinge la aceasta. Acestui spirit sau acestei înclinări, cari îi umplu inima și mintea, el îi poate ceda, pentru că nu există niciun soț sau soție, cari pretind pentru ei o stăpânire parțială peste trupul lui. El se poate devota, concentrat trupește și spiritualcește, cu totul serviciului lui Dumnezeu. Așa se poate îngriji în cel mai bun mod de a plăcea numai Domnului, și pe lângă aceasta are cea mai mare libertate personală. Pavel probabil că a fost un văduv, care n'a voit să poarte cu el o soră ca soția sa creștină, cum a făcut Petru și alți apostoli, și așa el a știut despre ce a vorbit, și a fost capabil să dea celor neexperimentați sfat de încredere. Domnului așa de mult l-au plăcut sfaturile sale, încât a găsit de bine să le păstreze în cărțile Bibliei.

Procedare bună și mai bună

²⁹ Ceea ce spune apostolul ca următorul în versetul 36 și în celelalte care urmează după el, nu are nimic de a face cu o așa numită „mireasă spi-

rituală”, deși o traducere grecească redă textul grecesc în felul acesta. O astfel de traducere nepotrivită inspiră cugetul, că cineva poate să aibă o mireasă în înțeles spiritual, fără ca să se căsătorească vreodată cu ea în chip trupesc; că poți să fii legodit cu ea, dar în lumea aceasta să nu faci căsătoria cu ea, așa că ai pretenții spirituale asupra ei, ca să nu se căsătorească cu altul în această lume. (1 Cor. 7:36, 37, *Moffatt*) Alți traducători din timpul mai nou traduc acest text grecesc așa, că el este în armonie cu cuvintele din Apocrife (scrieri falsificate), cartea Isus Sirah Eclesiasticul 42:9, 10, așa că îți face impresia, că aici e vorba de un tată creștin, care vrea sau nu vrea să dea liberă pe fața sa pentru căsătorie. (*B. americ. Stand.*) Aici apostolul vorbește însă de fecioria unui creștin necăsătorit de sex masculin sau feminin. El discută dreptul de a dispune, pe care îl are un astfel de creștin, fie bărbat sau femeie, peste starea sa feciorelnică, la care sau că poate ține tare sau poate părăsi această stare prin căsătorie. Cea mai bună redare a textului grecesc se găsește prin urmare în traducerea *Elberfelder*, precum și asemănător la *Rotherham* și în *Emphatic Diaglott*, unde este scris:

³⁰ „Dacă însă cineva crede, că se poate necuviincios cu fecioria sa, dacă trece de floarea vârstei, și nevoia cere așa, să facă ce vrea: nu păcătuiește; să se căsătorească. Dar cine a luat o hotărâre tare în inimă, și nu este nevoit, ci are stăpânire peste voința sa, și a hotărât în inima lui să-și păstreze fecioria, face bine. Astfel, cine se căsătorește, bine face, și cine nu se căsătorește, și bine face. (*Rotherham*: Cine renunță la fecioria sa pentru căsătorie, face bine; și cine nu renunță la ea, face mai bine”). — 1 Cor. 7:36-38.

³¹ Creștinii în lumea de acum de după război, la a cărei orizont apară războiul Armaghodonului, au prin urmare alegerea între o cale bună, care constă din căsătorie cu un serv care și el este consacrat lui Iehova Dumnezeu, sau o cale și mai bună, pe care o oferă starea de necăsătorit — deci de a nu te căsători, ci de a-ți păstra fecioria cu întreagă puterea de viață care aparține la aceasta. Creștinul, care se socotește prea în vârstă pentru a se căsători, ar putea să cugete așa, nu pentru că și-a pierdut șansele de a găsi un partener de căsătorie, ci pentru că posedă puțină putere de viață pentru a naște copii. El trebuie să aibă în această chestiune părerea adevărată despre scopul direct al tuturor căsătoriilor omenești, acela al înmulțirii. El nu se căsătorește cu un desgust de copii.

³² Creștinul care se află în starea de feciorie, care și atunci când trece de anii floarei vârstei, timpul florii vieții sale, se hotărăște încă pentru aceea, să-și păstreze fecioria și să renunțe la căsătorie, face mai bine. Pentruce este aceasta așa, apostolul a dovedit-o. Despre această trebuia să fie vorba, când Isus vorbește de acela, cari s'au făcut pe ei însși eunuci sau ciunțiți pentru ca să poată sluji împărăției lui Dumnezeu, fără ca să fie abătuți: „Fiindcă sunt fameni, cari s'au născut așa din pântecul maicii

²⁷ Pentru ce n'a lăsat Pavel un laț nimănui, când a vorbit așa?

²⁸ Cum pot cei necăsătoriți, feciorelnicii să fie siliți după trup și spirit?

²⁹, ³⁰ Pentru ce nu se referă versetele 36 până în 38 la mireasă spirituală sau la dreptul unui tată de a dispune asupra fetelor sale? și cum arată aceasta traducerea *Elberfelder*?

³¹ În ce privință se vorbește cineva cu încredere peste floarea anilor tinereții?

³² Cui alegere însă o cale mai bună? și cum s'au făcut ei însși eunuci?

lor; sunt fameni, cari au fost făcuți fameni de oameni; și sunt fameni, cari singuri s'au făcut fameni pentru împărăția cerurilor". (Mat. 19:12) Pentru a se face singur famen, nu trebuie să-ți ciuștești trupul, ci aceasta cere pur și simplu o stăpânire tare de sine, înapoia căreia stă hotărîrea tare a spiritului de a nu ceda niciunei pătîmi, ci de a-ți păstra întregă puterea de viață și starea de a fi liber de sarcinile căsătoriei, pentru a putea servi mai bine pe Dumnezeu. El nu face o făgăduință de necăsătorie, și o făgăduință nici nu este recomandată de către Pavel.

³³ Creștinul căsătorit este legat de femeia sa, atîta timp cît trăiește el sau ea și-și rămân credincios unul altuia. Tot așa este femeia creștină legată de soțul credincios obligației, atîta timp cît trăiește el. Pentru creștini legăturile căsătoriei se dovedesc prin urmare ca ceva, ce durează destul de mult; pentru că înaintea tribunalului lui Dumnezeu legăturile acestea nu pot fi tratate în mod secundar și din ceva motiv neînsemnat să fie tăiate fără multă vorbă; motiv pentru aceasta oferă numai preacurvia părtășului necredincios de căsătorie. Prin urmare căsătoria după întreg felul ei impune răspundere mai mare și mărginește libertatea, pe care o are cineva pentru întreaga viață. Dacă legăturile căsătoriei unui creștin sunt desfăcute prin moartea tovarășului său, atunci chiar și el să cumpănească cu grijă față în față pe de o parte libertatea, pe cealaltă parte datoriile de căsătorie și mărginirile, înainte de a face un nou legămînt de căsătorie. Intr'o astfel de luminare își încheie apostolul sfaturile despre căsătorie, zicînd: „O femeie măritată este legată de lege cîtă vreme îi trăiește bărbatul; dar dacă-i moare bărbatul, este slobodă să se mărite cu cine vrea: numai în Domnul. Dar, după părerea mea, va fi mai fericită dacă rămîne așa cum este. Și cred că și eu am Duhul lui Dumnezeu". — 1 Cor. 7: 39, 40.

Libertate de a te căsători în Domnul

³⁴ Văduvelor creștine le este lăsată libertatea de a se căsători, dar cu o mărginire, care este valabilă pentru toți, cari s'au consacrat lui Dumnezeu în numele Domnului Isus Christos, adică: să se căsătorească „în Domnul”, adică să se căsătorească cu cineva, care este consacrat, ca și ele. A te căsători cu un necredincios neconsacrat, care după aceea probabil că va fi nemulțumit, părăsește pe femeia sa dela sine și prin aceasta distruge viața de căsătorie, aceasta nu este lucrul cel mai de folos binele creștinului; un astfel de pas este hotărît mai curînd de pasiune. A primejdiu binele spiritual al creștinului într'un astfel de mod nu poate găsi aprobarea lui Dumnezeu sau a lui Christos. În orice caz rezultă un jug inegal, dacă un creștin consacrat se căsătorește cu un necredincios, și aceasta trebuie să aibă ca rezultat o tragere în jug inegală, și la aceasta există suprafețe de apăsare și de frecături. „Căsătorește-te în Domnul”, scrie Pavel.

³⁵ Văduva ar putea găsi probabil un tovarăș de viață creștin; dar dacă rămîne singură, aceasta îi

va aduce mai multă fericire. Indrumările pe cari le dă Pavel în 1 Timotei 5:5—15 pentru văduvele tinere, nu stau în contradicție cu ceea ce spune el aici. Acele indrumări le-a dat pentru a ocroti pe văduvele tinere pătimașe de un curs de viață păcătoș. A fi liber de păcat și de organizațiunea lui Satan, și pe lângă aceasta a fi liber de sarcinile căsătoriei, toate acestea laolaltă fac o viață mai fericită pentru creștin, și anume pentru că o îndoită stare de libertate permite ocazii mai bune de a servi pe Dumnezeu și cauza Sa. La limpezirea acestei stări a lucrului de cea mai mare importanță, apostolul Pavel a avut spiritul lui Dumnezeu în aceeaș măsură ca și oricare alt apostol a lui Isus Christos, și cuvintele sale aparțin pentru toți creștinii adevărați în lumea de acum de după război, la indrumările de organizare teocratice.

³⁶ Legămîntul căsătoriei celor consacrați, cari vor supraviețui războiului Armageddonului și intră în viață pe pămînt, în lumea nouă dreaptă, care va fi făcută de puterea atotputernicului Dumnezeu, nu va deveni nevalabil prin Armageddon; pentru că moartea este aceea, care desface legămîntul căsătoriei între soți. Armageddonul nu va pricinui anularea legăturilor lor de căsătorie și nu va pune dintr'odată capăt traiului lor comun casnic în comunitate de căsătorie. În cazul căsătoriei cu un necredincios neconsacrat, faptul, că soțul necredincios sau soția necredincioasă sunt sfințiți prin tovarășii lor de căsătorie credincioși și consacrați, nu înseamnă, că un astfel de necredincios va fi ocrotit în Armageddon și va fi ținut în viață pentru că să trăiască mai departe cu tovarășul său de căsătorie credincios. Dar în ceea ce privește perechile de căsătorii de creștini consacrați, pe cari Dumnezeu îi ocrotește în Armageddon și îi duce dincolo în lumea nouă dreaptă, despre aceasta prezenta revistă „Turnul de Veghere”, în toți cei șasezeci și opt de ani de cînd există nu a învățat sau susținut niciodată, că după Armageddon și la începutul stăpînirii de o mie de ani a lui Isus Christos peste pămînt toate căsătoriile vor înceta numaidecît și imediat nu se vor mai naște alți copii pe lume. — Dovada pentru aceasta se găsește în următoarea notă marginală importantă*.

* În ce relație vor sta perechile de căsătorii, cari supraviețuiesc războiului Armageddonului, atunci unul față de altul, și de ce privilegii se vor bucura?

* În decursul timpului, cînd Charles T. Russell a fost președintele Societății Watch Tower Bible & Tract Society și redactorul și editorul făcînd cunoscut al acestei reviste, „The Watch Tower”, a spus răspunzînd la întrebările trimise următoarele: „Noi nu trebuie să tragem concluziunea neînțeleaptă, că nimeni dintre clasele învești nu vor fi chemați afară din grupele lor, pînă cînd semintele cari vor trăi vor ajunge o anumită înălțime morală și corporală și pămîntul a început să-și dea rodul...”

„Porunca, de a fi roditor și de a se înmulți”, este mărginită — pînă cînd pămîntul este „umplut”: prin urmare în mod firesc și starea de rodire după aranjamentul lui Dumnezeu va înceta, cînd pămîntul va fi umplut. Dară este așa, atunci nu vor mai fi născuți copii perfecți de către părinți perfecți în timpul cînd cel rău nu mai există să-l încerce”

„Probabil că rodirea se va mîscora cu perfecțiunea neamului omnesc ce va avea loc. Este un fapt remarcabil, că un cecap bătrîn care se află pe cale de pieire face câteodată mai multe flori și încearcă să aducă mai multe fructe, decît cîte poate să le coacă, cum a fost posibil în timpul puterii sale deplină. Tot așa este și familia omenească: maturitate precoce și mare rodire în urmaș”, cari din clipa nașterii sunt slabi și bolnăvioși și pier, sunt semnele de recunoaștere ale slăbiciunii și imperfecțiunii, și aceasta se va schimba în curînd în lucrul contrar, cînd se începe lucrarea de reatactare și blestemul se va înălțura... Vedeți Geneva 3:16. — Din „Watch Tower” — Articolul „Dezvoltarea în împărăția de o mie de ani”, volumul 6, Nr. 7, Martie 1935, alineatele 8, 16, 17.

Sub titlul „A cui femeie va fi ea?” a fost scris următoarele (Aliniatul 12): „Ingerii probabil n'au sox — acolo nu există nici bărbat nici femeie, așa cum întrebuițăm noi aceste expresii, deci Dumnezeu în general îl arată ca de parte bărbătească. Așa cum a fost creat omul la început în chipul lui Dumnezeu, probabil că el a fost în această privință tot așa, adică asemănător in-

³³ În ce stare, care durează mult, poate fi legat cel ce se căsătorește prin căsătorie, avînd în vedere legea lui Dumnezeu?

³⁴ Ce fel de căsătorie este lăsată liberă văduvelor ca ceva potrivit, și pentru ce?

³⁵ Pentru ce ar fi văduva mai fericită, dacă ar rămîne singură?

³⁷ Dacă răsfoim îndărăt în Biblie și căutăm prezențări sau preumbriri de chip a ceea ce va fi imediat după Armaghedon, la începutul lumi noi, atunci observăm, că Iehova Dumnezeu n'a desfăcut după potop căsătoriile lui Noe și ale celor trei fii ai lui, ci a dăruit fiilor lui Noe în lumea de după potop copii și în chip figurativ a umplut pământul cu ei, ca o arătare la aceea, ce va avea loc în lumea nouă pe pamânt. (Gen. 9:1-7; 10:1-32) Mai departe observăm, că Noe s'a ținut de regula dela început de a avea numai o singură femeie; tot așa a fost cazul și la cei trei fii ai săi. Cu această bază și-a luat începutul lumea de după potop. Aceasta este o preumbrire, în care se poate avea încredere, despre ceea ce va fi potrivit ca cuviincios în lumea nouă

³⁷ Cum se arată în felul unui chip, cum va fi situația direct după Armaghedon, la începutul mileniului ?

gerilor. După aceea 'Dumnezeu a creat bărbat și femeie', tocmai pentru scopul de a umplea în felul acesta pământul sau de a-l popula. Concluziunea rațională este deci, că — conform realizării adevărate a planului aceluia, care a format pe omul perfect într-o pereche perfectă în scopul umplerii pământului — 'umplerea pământului' prin înmulțirea neamului omenesc va înceta, când pământul a devenit ca 'grădina Eden' și este populat complet' — Din 'Watch Tower' volumul 8, Nr. 7, Martie 1887

Sub titlul 'Căpșii celor binecuvântați' este spus (aliniatele 4, 6, 7, 9): 'Aceste texte din Sfânta scriptură (Isaia 65:17-25) par a arăta, că nașterea copiilor va dura cel puțin încă un timp oarecare în epoca milenială, dacă nu până cam la o sută de ani înainte de încheierea ei. La prima cumpănire a acestei perioade va fi în contradicție cu declarația Domnului din Luca 10:34-36... Pe baza altor paralele însă și vine omulul cugetal, că acelaș contabil exact, care voiește să lase pământul să fie umplut bloc cu fii omenescu, aranjează probabil chestiunea așa, că în decursul împărăției de o mie de ani de către aceia, cari în decursul lumii rele prezente nu au născut copii, vor fi născuți, aceia, cari vor ocupa locul acelor fii ai lui Adam, cari au ajuns în poziții mai înalte sau cari pe baza păcatului cu voiața își pierd complet viața....

Doșigur va fi o manifestare minunată a iubirii și bunăvătții lui Dumnezeu să permită în felul acesta să se umple locurile scolare din rândurile cemenților, cari au devenit libere și prin favorarea Sa deosebită sau prin străduința lui Satan. Mai departe întelepțunea folosită a lui Dumnezeu sub un astfel de aranjament se va arăta în aceea, că așa rânduieste stările, că nașterea copiilor nu este legată de durere, cum a fost acest caz sub stările adamice dela căderea în păcat, ci se face în improjurări binecuvântate când fiecare amănunt al blestemului este înlăturat. Așa ar primi ochanirea o pilă deosebită despre aceea, cum ar fi fost populat pământul, dacă Adam și Eva n'ar fi păcătuit și dacă durerea nașterii de copii și ale înmulțirii zămșirilor nu ar fi fost date ca pedepșă... Păcatul și roana întrebuintare a arătărilor de favorare ale lui Dumnezeu este aceea ce a adus în acest domeniu diferite greutăți, totuși între claselor neștiutaro ale tuturor timpurilor și natiunilor întunecimea în această privință și în alte lucruri, a fost atât de completă, că fără îndolul o prezentare, care vine prin canalurile propuse, va aduce în lumină deplină dreptatea și maiestrea, întelepțunilor și puterea Dumnezeului nostru în acesta cât și în toate celelalte lucruri'. — Din 'Watch Tower', volumul 30, Nr. 11, 1 Iunie 1906.

Extrasole de mai sus trebuesc comparate cu articolul 'Umpleți pământul' (în două părți), care după moartea lui Charles T. Russell (1916) a apărut în numările 'Turnul de Veghere' din 15 Noiembrie și 1 Decembrie 1938 cu privire la însărcinarea divină.

a dreptății după Armaghedon; măsura aprobată acum pentru creștini, că bărbatul trebuie să aibă numai o singură femeie, va fi preluată de către aceia, cari rămân în viață în acel „război a zilei celei mari a Dumnezeului, a Celui Atotputernic”, peste Armaghedon pentru acea lume nouă. O căsătorie cu mai multe femei pentru înmulțirea neamului omenesc nu va fi necesară ca un semn, că atunci sub stăpânirea lui Christos se va umplea pământul. Aceasta mai ales pentru aceea nu, pentru că copiii de față și copiii minori vor fi ocrotiți de moarte, pentru că nicio mortalitate de copii sugaci nu va încetini mai mult răspândirea neamului drept de oameni, până când este umplut pământul, la ceea ce vor contribui și aceia, cari în învierea generală vor fi aduși înapoi din groapă.

³⁸ Ca încheiere se constată, că toate faptele și speranțele discutate în aliniatele de mai sus au de a face cu întrebarea: să se hotărăscă creștinul liber, necăsătorit acuma, în lumea de după război, pentru a rămânea necăsătorit sau pentru căsătorie? Singura călăuză prin care ajungem la rezultate binecuvântate, ce ne fac fericiți, este cuvântul divin al întelepțunii perfecte, la care aparțin sfaturile apostolului Pavel despre căsătorie. Cine voiește să placă lui Iehova Dumnezeu și Regele Său Isus Christos, se va folosi de acest cuvânt și va trebui să întrebuinteze toată judecata și mintea sănătoasă când face regula în propria sa afacere. Totuși în întreg cuvântul lui Dumnezeu stăpânește unanimitate despre aceea, că cine se hotărăște pentru o cale de viață, care îi face cu puțință să fie liber de sarcinile și abaterile acestei lumi, face alegerea mai bună. El va fi, ca rezultat din aceasta, mai fericit în prezenta lume de după război, pentru că se bucură de privilegiul mai mari ale serviciului pentru Iehova Dumnezeu și pentru interesele împărăției lui Dumnezeu și a Regelui Său Isus Christos.

Watchtower din 1 Februarie 1947.

³⁸ Cu hotărârea cărei întrebări au de a face toate alinatele de mai sus? și care hotărâre conduce la mai mare fericire?

UNITATE ȘI PACE

Păstrați unitatea Duhului, prin legtuarea păcii. — Ef. 4:3

(Urmare din Nr. 12)

¹⁰ „Dacă piciorul ar zice: Fiindcă nu sunt mână nu sunt din trup, — nu este pentru această din trup? Și dacă urechea ar zice: Fiindcă nu sunt ochi, nu sunt din trup — nu este pentru această din trup? Dacă tot trupul ar fi ochi, unde ar fi auzul? Dacă totul ar fi auz, unde ar fi mirosul? Acum dar, Dumnezeu a pus mădularele în trup, pe fiecare, așa cum a voit El. Dacă toate ar fi un singur mădular, unde ar fi trupul? Fapt este că sunt mai multe mădulare, dar un singur trup. Ochiul nu poate zice mâinii: N'am trebuință de tine; nici capul nu poate zice picioarelor: N'am trebuință de voi”. — 1 Cor. 12:14-21.

²⁰ Apostolul Pavel nu compară aici trupul lui

Christos cu un corp, care s'ar fi întins peste veacuri și ale cărei părți diferite ar fi apărut una după alta, după șirul veacurilor, așa că în primul secol, în timpul apostolilor, ar fi fost membrele umeri și numai în veacurile de mai târziu ar fi pășit în viață celelalte membre, ca ultimele prin urmare în secolul nostru, în „yremea sfârșitului”, membrele picioare. După o astfel de părere organizațiunea teocratică a Domnului în primul secol ar fi fost numai umeri, pe când acuma, în „zilele din urmă”, organizațiunea Domnului s'ar compune numai din picioare. Atunci organizațiunea în primul veac, pentru că a fost numai umeri, ar fi putut trăi fără celelalte părți ajutoare ale corpului — și fără picioare. Mai departe aceasta ar însemna, că acuma, în timpul sfârșitului, „picioarele” pot trăi fără membrele superioare ale

²⁰ Pentru ce nu compară apostolul pe Christos cu un trup, a cărui diferite părți au existat în șirul veacurilor independente una de alta?

corpului, deci și fără umeri. Contrar unei astfel de păreri zice apostolul: „Ochiul nu poate zice mâinii: N'am trebuință de tine; nici capul nu poate zice picioarelor: N'am trebuință de voi”. — Versetul 21.

²¹ Așa seamănă apostolul organizațiunea văzută a Domnului de pe pământ în mod evident de-a lungul întregului timp al existenței sale cu un trup întreg, care are multe membre — multe posibilități de activitate, în care toți membrii depind unul de altul. Unde membrii unei organizațiuni atârnă unul de altul, acolo trebuie să fie unire. Pentru ce? Pentru că să se poată face o conlucrare spre binele întregii organizațiuni și a tuturor membrilor săi. De aceea nu numai organizațiunea întinsă în toată lumea a poporului lui Iehova să ia la inimă acest chip schițat de apostol, ci fiecare grupă locală, ba fiecare parte de grupă a poporului organizat a lui Iehova să aplice la sine această ilustrațiune. Să luăm odată ca exemplu pe servul juridic al organizațiunii, Societatea Turnul de Veghere Bibliei și Tractate. Ea are acum, în afară de Statele Unite, în diferitele țări ale lumii cincizeci și șapte de sucursale. De aceea în mod necesar toate sucursalele trebuie să se lase hotărâte de același principiu cu privire la unire, trebuie să rămână în armonie cu centrala și în țările sau ținuturile lor respective, trebuie să execute îndrumările biroului principal. Să luăm odată pildă următoarele:

²² Pavel și Barnaba au făcut serviciu de misiune în străinătate și s'au aflat la timp la posturile lor în Antiohia, în Siria. Atunci au apărut niște elemente desbinătoare și au făcut multă turburare la fața locului, și s'a ajuns la explicații și discuții. Pavel și Barnaba au fost hotărâți să meargă la centrala de atunci din Ierusalim, unde s'a strâns o adunare a corporațiunii conducătoare de acolo ca să discute amănunțit chestiunea neliniștitoare, și, cu ajutorul spiritului lui Dumnezeu, să ia o hotărâre în privința aceasta. După ce Pavel și Barnaba au aflat această hotărâre prin corporațiunea conducătoare din Ierusalim, s'au întors înapoi, și după aceea s'a lucrat în Antiohia în conformitate cu această hotărâre. Când Pavel și Sila au îndeplinit mai târziu în alte provincii ale Imperiului Roman vizite ulterioare de misiune, au făcut cunoscută hotărârea administrației centrale din Ierusalim și au executat-o. A învinovăți pe Pavel și Sila din cauza aceasta că „îmbată pe om de cap cu canalul”, ar fi nedrept și nebiblic. Ei au fost pur și simplu după părere și faptă în armonie cu organizațiunea lui Dumnezeu, a Domnului. În loc de a voi să fie democrați, să hotărască dela ei înșiși, sau să-și permită ei înșiși ceva și să voiască să fie independenți, s'au supus ordinii organizațiunii și au lucrat în fiecare țară cercetați de ei, pentru pacea și unitatea ei; așa au lucrat în lăuntru organizațiunii și cu ea împreună. — Fapte 15:1 până la 16:5.

²³ Niciunul, care aparține organizațiunii, nu trebuie să cugete așa de sus despre el însuși, încât să i se pară că poate să treacă cu vederea peste alții, de pildă peste aceia, cari după speranță fac un servi-

ciu foarte simplu sau de jos. Dacă cineva, care după cât se pare face un serviciu distins sau important, se poartă îngâmfat sau respingător aceasta nu favorizează unitatea organizațiunii. Fiecare luat ca individ singur, ar trebui să se cugete la aceea, că el personal nu este important, sau de neînlocuit; important este numai slujba de serviciu, care trebuie făcută. Aceasta stă într'o legătură mai strânsă sau o altă legătură cu fiecare altă slujbă, sau cu fiecare alt fel al serviciului în organizațiune, oricât de subordonate ar fi acestea. Unitatea organizațiunii este făcută să înainteze prin interesul neegoist pe care îl arată un membru față de altul, prin faptul că dovedește smerenie și se străduiește să ajute unui alt membru, unde nu poate face de-ajuns. Aceasta este în cele din urmă numai spre binele organizațiunii ca întregime și contribuie la aceea, să-i ajute înaintea lumii la vaza cuvenită. Aceasta lucrează spre slăvirea lui Dumnezeu, a Domnului, pentru că dovedește, că asupra organizațiunii se odihnește spiritul Său. Ea unge și potrivește mersul întregii organizațiunii, pentru că îndeplinească lucrarea rânduită de Dumnezeu, și anume fără frecătură și ciocnire între diferitele sale părți componente. Aceasta corespunde principiului, după care Dumnezeu, Domnul, a format trupul omenesc, și așa își continuă apostolul prezentarea ilustrativă și zice;

²⁴ „Ba mai mult, mădularele trupului, cari par mai slabe, sunt de neapărată trebuință. Și părțile trupului, cari par vrednice de mai puțină cinste, le îmbrăcăm cu mai multă podoabă. Așa că părțile mai puțin frumoase ale trupului nostru capătă mai multă frumusețe. Pe când cele frumoase n'au nevoie să fie împodobite. Dumnezeu a întocmit trupul în așa fel ca să dea mai multă cinste mădularelor lipsite de cinste: pentru ca să nu fie nici o desbinare în trup: ci mădularele să îngrijească deopotrivă unele de altele. Și dacă suferă un mădular, toate mădularele suferă împreună cu el (toate membrele au compătimire. *Diaglott*); dacă este prețuit un mădular, toate mădularele se bucură împreună cu el. Voi sunteți trupul (*Diaglott*, un trup al) lui Christos, și fiecare, în parte, mădularele Lui”. — 1 Cor. 12:22-27.

²⁵ Degetul mic dela mână și degetul mic dela picior sunt niște mădulare slabe în trup; dar ce necesare sunt pentru a putea lucra bine cu mâna și a putea merge bine! Dacă ne aflăm cumva într'o îmbulzeală, atunci desigur suntem cu grije de degetul mic dela picior; și dacă cumva acest mădular slab ajunge sub un călcâi greu, întreg trupul se cramponează dureros, și ca reacție ne scapă un strigăt compătimitor. Pentru bună starea generală a întregului corp contribuie și aceea, dacă mâinile și picioarele în vreme recă sunt ținute calde. Membrele trupului omenesc nu se exclud așa zicând unele pe altele, deși au de făcut servicii cu totul diferite una de alta; dimpotrivă lucrează împreună și au grijă reciproc de bună starea lor și ca fiecare să poată lucra în mod potrivit, fără greutate. Dacă capul ca răsplătire pentru serviciu este încoronat, aceasta nu stârnește invidie sau pizmă în celelalte mădulare, ci cuprinde întreg restul trupului și se bucură împre-

²¹ În ce mod face Pavel comparația ca un trup omenesc? și cine trebuie să aibă în minte acest chip al unității?

²² Cum nu este ilustrat aceasta prin Barnaba, Pavel și Sila?

²³ Pentru ce nu se simtă nimeni mai preus decât alții? și pentru ce trebuie să-și însușească toți grija unul de altul?

²⁴ Cum ilustrează aceasta apostolul imediat după aceea?

²⁵ Cu dovezi practice putem aduce pentru aceea ce scoate apostolul în evidență?

ună. Dacă picioarele trebuie să fie încălțate cu ghete de un aspect sărăcăcios sau stricate, un om care ține la demnitatea lui, simte aceasta cu tot restul eu-lui său și se simte prost în societatea altora și se jenează.

²⁶ Apostolul pune importanță pe aceea, ca în adunarea lui Christos în orice timp al existenței sale pământești în „lunea rea prezentă” — în ce privește aceste relații importante ale membrilor săi între olaltă — să se poarte exact așa, ca în trupul omenesc. Când Iehova Dumnezeu a făcut pe strămoșul neamului omenesc, pe Adam, i-a fost departe cugețul să aducă în trupul perfect omenesc partide sau desbinări; dimpotrivă toate părțile și mădulele sale au trebuit să se îngrijească cu totul dela sine înțeles unele de altele. Tot așa trebuie să fie în acel organism mai mare, în trupul lui Christos, a cărui membri, fiecare privit pentru sine însuși, sunt creștinii unși. Toți trebuie să ia răspundere unii pentru alții, și aseasta trebuie să se facă în iubire, cu o astfel de iubire cum a practicat-o Iehova Dumnezeu la crearea corpului omenesc. „Dar cine are bogățiile lumii acesteia, și vede pe fratele său în nevoie, și își închide inima față de el, cum rămâne în el dragostea de Dumnezeu?” (1 Ioan 3:17) Ca membri ai organizației Domnului sub Christos Isus, noi trebuie să avem iubire unii pentru alții, mai ales că e vorba de lucrarea, pe care a încredințat-o Domnul „trupului lui Christos” ca să o facă, adică vestirea evangheliei împărăției. Într-o astfel de iubire, cineva este asemănător lui Christos. Ea este un rod al spiritului lui Dumnezeu, o putere care unește și leagă foarte mult înăuntrul organizației, după cum este scris în Coloseni 3:14: „Dar mai pe sus de toate acestea, îmbrăcați-vă cu dragostea, care este legătura desăvârșirii”.

²⁷ Dacă la facerea diferitelor noastre servicii pentru Dumnezeu, ne ajutăm reciproc în mod iubitor, atunci în organizațiunea văzută a lui Dumnezeu nu rămâne loc pentru despărțiri și desbinări, cum există în organizațiunea religiei creștinătății, care este împărțită în sute de culte, secte și așa numite „biserici”. Sub nici-o împrejurare nu se pot asemăna diferitele organizații sectariene ale religiei cu diferitele mădule ale corpului omenesc, dintre cari fiecare își are datoria. Pentru ce nu? Pentru că membrele trupului omenesc, deși sunt multe și au de făcut servicii deosebite, totuși formează un trup. Organizațiunea religiei creștinătății nu este un corp unit, ci unul desbinat, și acolo se combat unii pe alții din cauza a tot felul de contradicții politice, de rasă, precum și religioase. Sectele, pe cari le deplânge apostolul în epistola sa, nu le aseamnă cu membrele trupului omenesc, ci numai pe membrii fiecare în particular ai organizației teocratice a lui Iehova, a cărei cap este Christos Isus. (1 Cor. 12:25; 1:11-13; 3:3-5; 11:18, 19) Organizațiunea religiei creștinătății nu a luat niciodată în seamă, ce a voit să illustreze apostolul prin corpul omenesc; unitate și pace nu stăpânesc în corpul ei religios. Cum ar putea să fie ea o putere într-adevăr capabilă să dăruiască unitate și pace „lumii unită, formată de mâni omenești” la care se tinde?

²⁸ Pentru diferitele organizații ale sectelor religioase catolice, protestante și evrești Dumnezeu nu este răspunzător; în schimb este răspunzător, că înăuntrul organizației Sale teocratice se fac diferite servicii de mulți membri singuratici. El, ca Creatorul organizației Sale teocratice, a pus după plăcerea Sa pe fiecare membru al organizației corporațiune. Voința Sa este, că ei toți să lucreze în iubire unii cu alții, cum fac aceasta diferiții membri în unul și același trup omenesc. De aceea zice apostolul: „Voi sunteți trupul lui Christos, și fiecare, în parte, mădulele lui. Și Dumnezeu a rânduit în Biserică, întâi, apostoli; al doilea, prooroci; al treilea, învățători; apoi, pe cei ce au darul tămăduirilor, ajutorărilor, cârmuirilor, și vorbirii în felurite limbi. Oare toți sunt apostoli? Toți sunt prooroci? Toți sunt învățători? Toți sunt făcători de minuni? Toți au darul tămăduirilor? Toți vorbesc în alte limbi? Toți tâlmăcesc?” Aceasta a trebuit negat, judecând după fapte.

²⁹ Într-o privință, toți membrii au putut fi asemenea, și anume în iubire. Chiar și după ce au încetat darurile supranaturale, pentru că biserica a trecut peste starea de la început a copilăriei sale, totuși iubirea trebuie să se mențină și să continue. De aceea Pavel nu dă răspunsul dela sine înțeles la întrebarea sa, ci adaugă, pentru aceia, cari au vorbit în mod minunat în limbi străine, precum și pentru profeti și cei înzestrați cu alte daruri, următorul îndemn: „Umblați dar după darurile cele mai bune. Și vă voi arăta o cale nespun mai bună. Chiar dacă aș vorbi în limbi omenești și îngerești, și n'aș avea dragoste, sunt o aramă sunătoare sau un chimbăla zângănit... Acum dar rămân aceste trei: credința, nădejdea și dragostea; dar cea mai mare dintre ele este dragostea”. (1 Cor. 12: 27 până la 13:13) Aceasta este o înștiințare serioasă pentru noi, și anume din cauza fiecărui serviciu, ee care îl facem în organizațiune ca un membru al ei, după darurile încredințate nouă în mod milostiv de către Dumnezeu. Noi trebuie să fim mănăși de iubire către Dumnezeu și către frații noștri, dacă serviciul vrea să însemne ceva în ochii lui Dumnezeu. Cu timpul care înaintează poate că diferite feluri de activitate și de serviciu vor dispărea, dar cultivarea iubirii în noi trebuie să țină și să ne susțină în credincioșie față de Iehova Dumnezeu și organizația Sa sub Christos.

Pentru unitate internațională.

³⁰ Adunarea creștină din Corint, Grecia, către care a scris Pavel cele de mai sus, a fost situată tocmai la 1000 de kilometri la sud-est dela Roma; și ambele orașe au aparținut firește la două feluri de popoare. Cu toate acestea și adunarea creștină de acolo din Roma, din Italia, a aparținut la trupul lui Christos, care a fost reprezentat și acolo. De aceea apostolul Pavel le-a trimis îndrumări asemenea celorla, cari au fost adresate Corintului; căci pentru toate părțile și membrii trupului lui Christos, indiferent că erau în Roma, în Corint, sau în Ierusalim, au fost valabile aceleași îndrumări. Pentru că ca oameni ai naționalității lor s'au deosebit, n'a făcut necesar îndrumări diferite. Ca avertisment pentru

²⁶ În ce sentimente să proluăm răspundere unii pentru alții, și pentru ce?

²⁷ Pentru ce nu se poate compara creștinătatea cu sectele și cultele sale, cu corpul omenesc și cu multele sale părți diferite?

²⁸ Cine este răspunzător pentru fărâmișarea și deosebirile în servicii, și cum?

²⁹ În care una privință ar trebui să fie dezvoltată la fel?

³⁰ Pentru ce au fost date îndrumări cu același înțeles, deși s'au adresat la adunări în diferite națiuni?

creștinii din Roma, pentruca nimeni dintre ei să nu devină un închipuit și să gândească, că el este de un fel deosebit decât alți membri ai trupului și superior lor, așa încât să se ajungă la desbinări, între membrii trupului, apostolul Pavel a scris după cum urmează:

³¹ „Pe baza slujbei mele (ca apostol și membru al corporațiunii conducătoare în biserică), eu spunu-fie-căruia dintre voi, să nu aibă despre sine o părere mai înaltă decât se cuvine; ci să aibă simțiri cumpătate despre sine, potrivit cu măsură de credință, pe care a împărțit-o Dumnezeu fiecăruia. În al nostru singur trup avem mai mulți membri, și membrii nu au toți aceeași slujbă; așa formăm noi în numărul nostru total un trup în Christos; dar, fiecare în parte, suntem mădulare unii altora. După ale noastre daruri ale îndurării ne deosebim în mod corespunzător cu harul care ne-a fost dat; dacă este vorba de darul îndurării al proorociei, — atunci să-l întrebuițăm după măsura credinței noastre; dacă e vorba de serviciu practic, atunci să ne ocupăm de serviciul nostru; învățătorul trebuie să se îngrijească de activitatea sa de învățător, vorbitorul de cuvintele sfatului său; dăruitorul să fie darnic, supraveghetorul trebuie să fie serios, vizitatorul de bolnavi (sau unul, care face milostenie) trebuie să fie bucuros. Iubirea noastră să fie ceva adevărat, cu scârbă de rău și înclinată spre bine. Să aveți o iubire adâncă pentru frați... Rămâneți în armonie unii cu alții; alăturați-vă omului simplu, în loc să fiți ambițioși; nu fiți niciodată închipuiți”. — Rom. 12:3-16, *Moffatt*.

³² Cu toate îndrumările acestea, s'a avut de scop de a favoriza, întări și păzi unitatea în adunarea creștinilor din Roma. Acestei uniri în organizațiune i se alătură apoi ca soră, armonia păcii. Pentru a ne aminti în mod deosebit că creștinii între ei precum și față de toți, cu cari au de-a-face în viața de toate zilele, trebuie să fie pașnici, Pavel mai zice: „Dacă este cu putință, întrucât atârnă de voi, trăiți în pace cu toți oamenii”. (Rom. 12:18). Cine ia în seamă aceste îndrumări ale apostolului, nu se va apuca să facă neliniște și să cauzeze turburare, și el va avea legături liniștite cu alții. El nu va provoca intenționat discuție, ceartă și neliniște; dacă se ajunge la ceartă și la discordie, atunci din partea celorlați, cari se răsvrătesc împotriva vestirii adevărului din cuvântul lui Dumnezeu. Chiar și perfectul Isus Christos, a avut parte de ceartă și dușmănie și a fost incurcat în răscoală, pentrucă a propovăduit adevărul împărăției. Noi, urmașii Săi nu suntem mai mult și nici mai buni decât El; noi nu putem evita, prin participarea noastră la „mărturia lui Isus Christos” și prin vestirea noastră a adevărului de a stârni asemenea dușmănie și de a provoca discuții. Vestirea evangheliei nu are de scop să stârnească vrajbă și ceartă de cuvinte; dar dușmanii adevărului au grijă de aceasta în mod plin de ură. Astfel de incidente nu pot fi înconjurate. Pentru a le înconjura nu trebuie să încetăm vestirea adevărului împărăției. Pavel n'a procedat așa.

³³ Dar între frați, înlăuntrul organizațiunii teocratice a trupului lui Christos, nu trebuie să existe

ceartă de cuvinte, discuții, gâlceavă sau vrajbă și nu trebuie să se ajungă la astfel de relații reciproce încordate; pentrucă se presupune de către toți, că iubesc adevărul și stau pentru el. Pe cât ne stă în putință să căutăm să trăim în pace cu aceia, cari sunt devotați adevărului și voiesc să servească pe Dumnezeu. Dacă iubim adevărul, atunci să privim peste dorințele și sentimentele noastre personale la singurul scop care întrece totul, căruia îi servește-organizațiunea Domnului în Christos. Atunci vom trece peste micile certuri de fel personal și vom pași înainte în serviciul extrem de important al lui Dumnezeu în mod armonios cu frații noștri. În organizațiunea lui Dumnezeu trebuie să rămânem toți împreună în armonie. Nu suntem supuși toți acelorași reguli și nu avem toți aceleași datorii generale de martori? Nu suntem noi supuși toți la atacurile unui dușman comun, din partea lumii? Nu suntem noi toți legați laolaltă prin scopul îndreptățirii numelui și a supremației universale a lui Dumnezeu? Desigur! Atunci trebuie să ne putem încrede în noi, pe cât ne stă în puterea noastră, să trăim și să lucrăm pentru unitate și pace,

³⁴ O astfel de cale propune înțelepciunea cerească: „Dar dacă aveți în inima voastră pizmă amară și un duh de ceartă, să nu vă lăudați și să nu mințiți împotriva adevărului. Înțelepciunea aceasta nu vine de sus, ci este pământească, firească, drăcească. Căci acolo unde este pizmă și duh de ceartă, este tulburare și tot felul de fapte rele. Înțelepciunea care vine de sus, este, întâi, curată, apoi pacinică, blândă, ușor de înduplecat, plină de îndurare, și de roduri bune, fără părtinire, nefățarnică. Și roada neprihănirii este sămănată în pace pentru cei ce fac pace”. Iac. 3:14-18.

Ținta comună

³⁵ Pavel, acest apostol energic de misiune, a găsit cu cale și potrivit cu timpul, să transmită astfel de îndemnuri inspirate de armonie și pace în orice direcție a cerului. Dela Roma în direcția opusă, spre răsărit, s'a adresat Asiei Mici, a scris îndrumări asemănătoare cum a trimis la Corint și Roma, și le-a expediat adunărilor din Efes și Colos, pentrucă și acestea au aparținut la singurul trup al lui Christos. Către Coloseni a scris: „Dar mai pe sus de toate acestea, îmbrăcați-vă cu dragostea, care este legătura desăvârșirii. Pacea lui Christos, la care ați fost chemați, ca să alcătuiți un singur trup, să stăpânească în inimile voastre”. (Col. 3:14, 15) Astăzi, când de atunci au trecut nouăsprezece sute de ani, se îndeamnă încă și acum tot la pace între rămășița membrilor trupului lui Christos, într'un timp când creștinătatea religioasă dintr'acest sau acel motiv egoist neunită în sine este despicată într'o mie și mai multe părți. Spiritului care dominează în creștinătatea religioasă, care caută desbinare, rămășița fraților lui Christos nu-i voie să-i facă loc între ei; pentrucă trupul lui Christos este chemat la pace. Între ei trebuie să guverneze pacea lui Christos. Ei sunt prietenii Săi, nu dușmanii Săi. El trebuie să stăpânească între ei, prietenii Săi, frații Săi, ca „Prințul Păcii” al lor,

³¹ Ce fel de îndrumări asemănătoare a scris Pavel către creștinii din Roma?

³² A Ce scop a urmărit Pavel cu învățăturile sale?

³³ Pentruce să trăim cu toți oamenii în pace, pe cât depinde de noi, și pe cât ne este posibil?

³⁴ Pentruce să nu stăpânească între frați ceartă și relații încordate, ci mai bine să se facă strădăniile pentru a păstra pace și unitate?

³⁵ În ce măsură corespunde această procedură înțelepciunii cerești, nu celor pământești?

³⁶ Ce fel de îndemnuri asemănătoare a trimis Pavel Colosenilor? și pentruce trebuie urmat acest îndemn de pace mai ales dela 1914?

mai ales acum, pentru că din 1914 a fost pus la dreapta lui Iehova, a lui Dumnezeu, pe tronul stăpânirii teocratice. „Domnia se va odihni pe umărul Lui; îl vor numi. . . Domn al păcii”. — Isa. 9:6.

36 Aceeaș îndrumare a scris-o apostolul din închisoarea sa din Roma, către Efeseni: „Vă sfătuiesc dar eu, cel întemnițat, pentru Domnul, să vă purtați într'un chip vrednic de chemare, pe care ați primit-o, cu toată smerenia și blândețea, cu îndelungă răbdare: îngăduiți-vă unii pe alții în dragoste, și căutați și păstrați unitatea Duhului, prin legătura păcii. Este un singur trup, un singur Duh, după cum și voi ați fost chemați la o singură nădejde a chemării voastre. Este un singur Domn, o singură credință, un singur botez. Este un singur Dumnezeu și Tată al tuturor, care este mai pe sus de toți, care lucrează prin toți și care este în toți. Dar fiecareia din noi harul i-a fost dat după măsura darului lui Christos. De aceea este zis: „S'a suit sus, a luat robia roabă (a luat o mulțime de prizonieri, *Diaglott*), și a dat daruri oamenilor”. Și El a dat pe unii apostoli; pe alții, proroci; pe alții, evangheliști; pe alții, păstori și învățători”. — Ef. 4:1-8, 11.

37 Aci poposim puțin la o întrebare, care să mărească interesul nostru față de explicațiile următoare ale apostolului: adică: Cărui scop au fost consacrate toate aceste daruri, diferiții servi în trupul lui Christos? Să fi fost oare într'adevăr acela, să favorizeze o întrecere între un fel de servi și celalt fel și să crească o preoțime arogantă peste laici subordonați, adică să facă deosebiri despărțitoare? La această întrebare răspunde apostolul în cuvintele sale următoare cu un nu hotărît. El zice: „Pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire (pentru destoinicia deplină a sfinților pentru lucrarea serviciului, *Diaglott*), pentru zidirea trupului lui Christos (a unșului), până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinității lui Christos; . . . ci, credincioși adevărului, în dragoste, să creștem în toate privințele, ca să ajungem la Cel ce este Capul, Christos. Din El tot trupul, bine încheiat și strâns legat, prin ceea ce dă fiecare încheietură, își primește creșterea, potrivită cu lucrarea (proporțional cu energia, *Diaglott*) fiecărei părți în măsura ei, și se zidește în dragoste”. — Ef. 4:12-16.

38 Acum, în această „vreme a sfârșitului” este în mod hotărît timpul, când se poate aștepta pe drept dela trupul lui Christos sau dela rămășița Sa de pe pământ, că ajunge la această maturitate în creștere spirituală și — ca un trup în Christos — se aseamănă cu corpul unui om matur. Maturitatea și creșterea complectă (a fi dezvoltat) cuprinde în sine, că stăpânește unitate adică conlucrare armonică, plină de pace a tuturor membrilor trupului Său între ei, și aceasta fiind gata de a-și da ajutor reciproc și în atârănare unii de alții. Insemnează a sta tare în singura credință și în singura speranță, neclintit — acum, în acest timp furtunos, când vânturile învățăturilor false ale religiei și tezele propagandei suflă puternic și oamenii lumii politici, financiari și religioși întrebuințează trucuri viclene și

greșeli, cari nu au nimic de a face cu împărăția întemeiată a lui Dumnezeu. La bărbații și femeile creștinătății se observă că se îndoiesc ca niște copii mici necopți și sunt purtați încoace și încolo de aceste vânturi ale învățăturii și propagandei. Cum este obiceiul copiilor, ei se lasă tot mereu prostiți și trași pe sfoară de conducătorii nebuni după putere și vânătorii de posturi ai acestei lumi și de viclenia lor.

39 La rămășița coaptă a trupului lui Christos care se află încă pe pământ, precum și la însoțitorii săi credincioși de bine, lucrul stă altfel. Rămășița cu tovarăsi săi de bine din partea sa, stă ca o unitate de nedespărțit și drept întocmai ca bărbații maturi, tari, neclintită și fără șovăială, ea intervine energic, fără compromis și statornic pentru adevăr și pentru procedare curată, cinstită în vestirea adevărului. Organizațiunea teocratică, care o cuprinde, stă unită în nesdruncinarea sa, și membrii săi luptă fără frică „umăr la umăr”, pentru credința și evanghelia împărăției lui Dumnezeu. (Filip. 1:27, 28) Uniți, luptă pentru supremația universală a Dumnezeului lor comun, a lui Iehova. Uniți, țin tare la conducerea Domnului și căpeteniei lor comune, Isus Christos. Uniți, se împotrivesc spiritului egoist încurcător al acestei lumi, se roagă în schimb pentru singurul spirit, pe care îl trimite Dumnezeu prin Christos Isus, și își deschid larg inimile acestui spirit sfânt, care în mod eficace este un spirit unitor și îi însuflețește la activitate comună, armonioasă în serviciul lui Dumnezeu.

40 În lăuntru organizațiunii sale văzute de pe pământ Iehova Dumnezeu face să fie acum pace. (Ps. 147:14) Celor nelegiuți însă le refuză pacea, și pentru lumea aceasta nu există pace. (Isa. 48:18, 22) „Prințul păcii” al Său, Christos Isus, stăpânește acum la dreapta Sa în împărăție, care a fost născută în 1914. Porunca lui Iehova către Christos sună: „Stăpânește în mijlocul vrăjmașilor Tăi!” (Ps. 110:2). Cu acei dușmani Iehova Dumnezeu nu va duce tratative de pace. Pe câmpul de bătaie al Armagedonului, unde vor fi înșirate toate națiunile, ca să-și ridice pentru ultima oră puterea împotriva supremației universale a lui Iehova, îi va zdrobi și nimici, și aceasta ca dovadă vecinică pentru aceea, că El este stăpânitorul legitim, nemărginit al întregului pământ și al tot restului universului. În contrast fericit cu aceasta „Prințul păcii” încoronat al lui Iehova stăpânește în mijlocul rămășiței Sale și a tovarășilor săi de bine în scop curat pacinic, pentru că să-i țină laolaltă sub ocrotirea și binecuvântarea Sa ca o unitate. Prin urmare în mijlocul unei lumi desbinată prin ceartă și fără odihnă, trebuie să existe o organizațiune văzută, unde stăpânește continuu pace și unitate, adică organizațiunea lui Iehova, a martorilor Săi, care este supusă „Prințului păcii”, lui Christos Isus. Ea trebuie să stea — cum și este cazul din îndurarea lui Dumnezeu — spre preaslăvirea lui Iehova a lui Dumnezeu, ca pildă văzută, pipăibilă pentru pacea și unitatea vecinică a lumii noi drepte, pe care Dumnezeu o va aduce în curând prin împărăția Sa, cu Isus Christos ca rege.

Watchtower din 1 Ianuarie 1917

36 Cu fel de îndrumare corespunzătoare cu aceasta a trimis Pavel Efesenilor?
37 Care este scopul pe care l-a avut Domnul în minte cu darul acestor fel de daruri diferiților servi?

38 Ce însemnează în timpul nostru starea de maturitate și de creștere deplină a trupului în Christos?

39 Cum se dovedește că rămășița și tovarășii săi credincioși sunt maturi, în contrast cu bărbații și femeile lumii?

40 D n ce consistă acuma deosebirea dintre atârănarea lui Iehova față de dușmanii Săi pe deoparte și față de rămășița Sa și de însoțitorii Săi pe de altă parte?

TEXTE SI COMENTARIU

16 Octombrie

Cu cât mai mult sângele lui Christos, care, prin spiritul cel vecinic, s'a adus pe sine însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu, vă va curăți cugelul vostru de faptele moarte. — Evr. 9:14.

„Sângele lui Christos” simbolizează valoarea perfecte Sale vieți umine. El este acela care spală vina de păcat a persoanei care crede în El. De aceea el sfințește spre purificarea cârnii credinciosului. De aceea Dumnezeu, de asemenea, îndreptățește pe un asemenea credincios de păcatele lui și-i dăruiește o stare curată în carne. Prin aceasta Dumnezeu îl face în stare să fie jertfit împreună cu Isus Christos ca unul din subpreoții Săi. Unora ca acestora le este scris: „Fiind socotiți neprihăniți prin sângele Lui, vom fi măntuiți prin El de mânia lui Dumnezeu.” (Rom. 5:9) Înainte de aceasta ei aveau o conștiință sau cunoștință de comiterea „faptele moarte” sau faptele acelor condamnați la moarte. Dar acum, prin sângele lui Christos, ei erau îndreptățiți de păcat și erau sfințiți și puși de o parte pentru serviciul Dumnezeului Celui viu. W 15.3.

17 Octombrie

Să fie curățite cu jertfe mai bune. — Evr. 9:23.

Jertfele de animale nu puteau să înlăture pacatele omnirii, căreia îi fusese dat odinioară stăpânire peste aceste animale. Mii mult încă, preoții levitici ai lui Israel, prin aducerea astor-fel de jertfe de animale, puteau numai să intre în prezența simbolică a lui Iehova Dumnezeu, așa după cum era reprezentat prin chivotul sacru în Sfânta Sfintelor tabernacolului. Dacă Mesia sau viitorul Preot după ordinul lui Melchisedec era să fie mai bun decât preoțimea levitică, atunci El trebuia să aibe o jertfă mai bună, o jertfă care să șteargă păcatul, și El trebuia să fie în stare să intre în adevărata prezență a lui Dumnezeu. În ceruri, pentruca să aducă valoarea acestei jertfe mai bune, Acela, după care Evreii și toți ceilalți ar trebui să privească, este Preotul vecinic, pe care jurământul lui Iehova L-a făcut Preot după ordinul lui Melchisedec, mai înalt decât preoția levitică și având un templu mai bun decât cel material în Ierusalim. Acela, care este mai mare decât Aaron și David, este Mesia sau Unsul cel promis, Isus Christos. W. 1. 6.

18 Octombrie

Luăți seama dar, și nu cartuțați pe Dumnezeu, ca nu cumva să vă sfârșiți, și să nu fie nimeni să vă scape. Cine aduce mulțumiri ca jertfă, acela Mă proslăvește, și celui ce veghează asupra căii lui, acela îi voi arăta mântuirea lui Dumnezeu. — Ps. 50:22, 23, Young.

În bătălia Armagedonului, Dumnezeu va stăpâni nelegiuirea făcând-o creștinată în bucată prin „leul din seminția lui Iuda”, Christos Isus Executorul judecărilor Sale și va șterge din existență religia ei. Totuși, acela care vor vedea eliberarea și mântuirea lui Dumnezeu pentru viața vecinică în Noua Lume, vor fi acela care își acomodează acum calea sau cursul vieții lor în conformitate cu obligațiile lor de legământ. Aceștia evită toate formele de nelegiuire și formalități religioase făcându-le. Ei în mod continuu își aduc aminte de Dumnezeu, Creatorul lor. Ei folosesc tot al lor spre a-L glorifica pe El, întrucât zilnic îi aduc jertfe de laudă și mulțumire, vestind sfântul Său nume și glorioasă Sa Impărăție prin Christos Isus. W. 1. 7.

19 Octombrie

Mă închin în templul Tău cel sfânt și laud numele Tău, pentru bunătatea și credincioșia Ta, căci Tu s'a mărit falma prin împlinirea făgăduințelor Tale. — Ps. 138:2.

În întâmplările mondiale dela anul 1914 d. Chr., avem dovada reală că adevărul lui Iehova a durat în decursul acestor nouăsprezece sute de ani, de când scrierea Bibliei a fost terminată. Adevărul cuvântului lui Dumnezeu va continua să se împlinească mai departe în anii următori, până ce Armagedonul va fi fost trecut și până ce noua lume a dreptății, cerurile noi și pământul nou, vor fi fost pe deplin introduse. Asemenea adevăr care durează vecinic, este atât de superior, încât toți iubitorii de adevăr pot să invite toate națiunile să laude pe Iehova și să se închine Lui. În suprema încercare dintre adevăr și eroare, adevărul lui Iehova va câștiga, iar eroarea lui Satan și întregul lui sistem de eroare va merge în nimicire. Totodată, în decursul greului luptei din timpul prezent, noi avem o parte în dovedirea lui Dumnezeu ca adevărat și a Diavolului ca fals, întrucât stăm tare la poziția noastră de partea lui Iehova și ne păstrăm integritatea. W. 15. 12.

Editura Asociației Martorii lui Iehova, București strada Basarabia, 38

20 Octombrie

Christos de asemenea a suferit pentru noi, lăsându-ne un exemplu, ca să călcați pe urmele Lui. — 1. Pet. 2:21.

Deoarece Isus nu era din seminția preoțească a lui Levi, El nu se consacră pe Sine, ca să aducă jertfe de animale pe altarul templului din Ierusalim. El aduse ca jertfă trupul Său uman, pe care Dumnezeu l-l pregătise în mod miraculos, ca o jertfă de răscumpărare pentru păcatele umane; și acel trup îl întrebuițea Isus cu credincioșie pe pământ în lucrarea lui Dumnezeu pentru justificarea numelui lui Iehova. Nu vor urmări oare cei credincioși exemplul lui și în facerea unei consacrări lui Dumnezeu? Noi putem să cercetăm în așa numitul „Nou Testament” și totuși nu vom găsi invitațiunea, în tocmai aceste cuvinte, de a „face o consacrare personală lui Dumnezeu” sau „consacrați-vă lui Dumnezeu”. Și totuși invitațiunea de a face aceasta există. Să cităm cuvintele lui Isus: „Oricine vrea să Mă urmeze, să se lăpede de sine, să-și ia jugul său și să Mă urmeze”. — Mat. 16:24, Torrey. W 15.2,

21 Octombrie

El va face (engl., va confirma) un legământ trainic, cu mulți, timp de o săptămână. — Dan. 9:27.

Legământul confirmat sau făcut trainic, este legământul abraamic cu privire la sămânța pentru binecuvântarea tuturor familiilor pământului. Confirmându-l sau făcându-l trainic, aplicarea lui la „mulți”, înseamnă limitarea foloselor lui în mod exclusiv mai întâi pentru Evrei, în decursul acestei „o săptămână”. Acela, care confirmă legământul, este Judecătorul lui Iehova, Christos Isus, care execută judecata divină asupra Ierusalimului rebel. În decursul serviciului Său de predicare, El s'a mîrginit în mod strict la Evreii tăiați împrejur și a instruit pe evangheliștii Săi să urmeze exemplul Său. (Rom. 15:8) Chiar după ce, ca Mesia, El fusese stărpit, privilegiile legământului abraamic nu puteau fi extinse deodată la credincioșii dintre păgâni. Mai întâi trebuia să aibe loc o confirmare a legământului timp de o săptămână pentru mulți credincioși dintre Iudei, până în toamna anului 36 d. Chr. De aceea Petru nu putea fi trimis la păgânul Corneliu până în toamna anului 36 d. Chr., când „o săptămână” se sfârși. W 1.12.

22 Octombrie

Vest vadea voi pe Abraam, pe Isaac, pe Jacob și pe toți preoștii, în împărăția lui Dumnezeu. — Luca 13:28.

Isus zise de asemenea: „Vine ceasul, în care toți cei ce sunt în morminte vor auzi glasul Său și vor ieși afară din ele; cel ce au făcut binele, spre învierea de viață; iar cel ce au făcut răul, spre învierea pentru judecată”. (Ioan 5:28, 29, A. S. V.) Abraam și ceilalți credincioși din vechime au mers jos în moarte cu o „inimă perfectă” față de Dumnezeu și ei vor veni afară din groapă cu astfel de inimi, când Judecătorul Christos Isus va face în curând, să răsună vocea Sa poruncitoare, „El fiind primul dintre locuitorii pământești ai lumii noi care vor fi înviați din moarte, vor avea un avantaj față de aceia care vor fi înviați mai târziu din morminte la „învierea pentru judecată”. Și ei vor fi înviați ca să umble pe calea vieții, fiind aspranți pentru viața vecinică sub Impărăția lui Dumnezeu. În acest mod ei au o „înviere mai bună” decât cel ce au făcut răul. W 1.4.

23 Octombrie

Să prăznim dar praznicul. — 1 Cor. 5:8, Roth.

Pentru predicarea adevărului Impărăției noi vom suferi neceaz din partea lui Satan și a demonilor săi, precum și din partea organizațiilor sale vizibile a politici, comerțului, a militarismului și a religiei organizate. Noi nu putem să oprim pe acești persecutatori să ne urmărească, tot atât de puțin după cum nici Israelii nu puteau să oprească hoardele Egiptene, care erau pe urmele lor. Dar în ciuda acestor păni a înfrustrării, pe care o mîncăm, NOI SUNTEM LIBERI de antitipicul Egipt; noi suntem oamenii eliberați ai lui Iehova prin Christos Isus. Sub conducerea și protecția Lui, noi sărbătorim sărbătoarea libertății sfinte, pe măsură ce mărșăluim înalte spre Lumea Nouă a dreptății, cântând înalte. Lor preamăririi și invitând toate națiunile să fie vesele împreună cu noi și să îl se alăture în marș. Ea va opri însă pe urmăritorii noștri persecutatori reducându-i la tăcere în așa fel încât niciunul dintre ei nu va mai rămânea. Atunci, când Armagedonul va fi trecut, noi vom cânta lauda lui Iehova în Lumea Nouă a absolutel libertății. W 1.3.

(Continuare în pagina 210)

Tip., Imprimeria București* strada Cobălcescu, 29 — Telefon 5.61.45